

29/9/2020

12/4/2021

ST

21/9/1.9.2020

ΕΠΙΤΟΛΕΙΟ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ
Π.Ε. ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ΤΜΗΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ
Αρ. Πρωτ. : 18532/3233
Ημερ/νία : 10-3-21

ΑΙΤΗΣΗ

Της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ ΛΕ ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΟΛΗΠΤΙΚΗ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», που εδρεύει στην Αθήνα, επί της οδού Γαριβάλη αρ. 31 (ΑΦΜ 094070470-αρ. ΓΕΜΗ 128046501000), όπως εκπροσωπείται νόμιμα από τον Πρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου και Διευθύνοντα αυτής Σύμβουλο Δημήτριο Θρανήμη του ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ που κατοικεί στην Αθήνα, επί της οδού Γαριβάλη 31 (ΑΦΜ: 003210021- Δ.Ο.Υ. Ε ΑΘΗΝΩΝ)

Κ Α Τ Α

Της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων , που εδρεύει στην Κέρκυρα, όπως εκπροσωπείται νόμιμα από τον Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΙΡΕΣΗ

Της υπ' αριθμ. Α190/2020 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών (Τμήμα Α' Τριμελές)

1. ΣΥΝΤΟΜΟ ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

1.1. Κατά της ανααιρεσίβλητης- εναγομένης Περιφέρειας Ιονίων Νήσων ασκήσαμε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Πατρών 2 Νοεμβρίου 2011 αγωγή και συντάχθηκε σχετικώς η υπ' αριθμ. 87/02.11.2011 πράξη κατάθεσης.

1.2. Με την αγωγή μας ζητούσαμε μεταξύ άλλων: (1) Να υποχρεωθεί η εναγομένη Περιφέρεια να μας καταβάλει το προϊόν των (α) 37^{ου} λογαριασμού ποσού 142.882 ευρώ πλέον ισχύοντος ΦΠΑ (β) 38^{ου} λογαριασμού ποσού 146.735 ευρώ πλέον ισχύοντος ΦΠΑ (γ) 39^{ου} λογαριασμού ποσού 130.843 ευρώ πλέον ισχύοντος ΦΠΑ (δ)

9-3-21 11:35
ΕΠΙΤΟΛΕΙΟ
ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ
ΥΠΕΡΜΑΧΟΣ ΝΙΚ. ΑΓΚΟΝΤΙΑΝΗΣ
1 - Κέρκυρα
Τηλ. 6944 296113

40^{ου} λογαριασμού ποσού 318.532 ευρώ (ε) 41^{ου} λογαριασμού ποσού 136.677 ευρώ (στ)
42^{ου} λογαριασμού ποσού 353.187 ευρώ (ζ) 42^{ου} λογαριασμού ποσού 353.187 ευρώ,
ήτοι συνολικά ποσό ενός εκατομμυρίου διακοσίων σαράντα εννέα χιλιάδων
εννιακοσίων ογδόντα τριών ευρώ (1.249.983 €) πλέον του ΦΠΑ που αναλογεί στους
υπ' αριθμ. 37^ο, 38^ο και 39^ο λογαριασμούς, κατά τα ως άνω εντόκως δε νομίμως από
την 21.10.2009, ήτοι την πάροδο μηνός από την έγκριση των λογαριασμών, άλλως
επικουρικώς από την άσκηση της αγωγής και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. (2) Να
μας καταβληθεί το ποσό των πενήντα χιλιάδων ευρώ (50.000 €) προς αποκατάσταση
της ηθικής μας βλάβης από την αδικοπρακτική συμπεριφορά της εναγομένης
Περιφέρειας

1.3. Η αγωγή μας συζητήθηκε αντιμωλία ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου
Πατρών (Τμήμα Α' - τριμελές) κατά την δικάσιμο της 6^{ης} Δεκεμβρίου 2019 και
εκδόθηκε επ' αυτής η αναιρεσιβαλλόμενη υπ' αριθμ. Α190/2020 απόφαση του
Δικαστηρίου, η οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή, υποχρέωσε την εναγομένη
Περιφέρεια να καταβάλει στην ανάγουσα εταιρία μας το ποσό των ενός εκατομμυρίου
διακοσίων σαράντα εννέα χιλιάδων εννιακοσίων ογδόντα τριών ευρώ (1.249.983
€), που αντιστοιχεί στους υπ' αριθμ. 37^ο, 38^ο, 39^ο, 40^ο, 41^ο, 42^ο και 43^ο λογαριασμούς
του ενδίκου έργου, πλέον του ισχύοντος ΦΠΑ, που αναλογεί στους 37^ο, 38^ο και 39^ο
εξ αυτών, καθώς και ποσό πέντε χιλιάδων (5.000) ευρώ λόγω ηθικής βλάβης.

1.4. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση απέρριψε το αίτημα της αγωγής για επιδίκαση
τόκων σε βάρος της εναγομένης Περιφέρειας

1.5. Περαιτέρω το Δικαστήριο συμψήφισε τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των
διαδίκων.

1.6. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δημοσιεύτηκε στις 12.05.2020 και μας
επιδόθηκε στις 04.06.2020.

2. ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΑΓΩΓΗΣ

Με την αγωγή μας ισχυρισθήκαμε μεταξύ άλλων τα εξής:

2.1. Δυνάμει της από 10.04.1985 Συμβάσεως μεταξύ ημών και της Νομαρχίας Ζακύνθου,
την οποία διαδέχθηκε η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Ζακύνθου και ήδη, μετά το Νόμο

3852/2010, η Περιφέρεια Ιονίων Νήσων (Περιφερειακή Ενότητα Ζακύνθου), κατόπιν δημοσίου μειοδοτικού διαγωνισμού, ανατέθηκε στην εταιρεία μας η εκτέλεση του έργου «Συμπληρωματικά Έργα Προστασίας Λιμένος Ζακύνθου», Εργολαβία: Επέκταση μώλου και ενίσχυση υφισταμένων, κατασκευή κρηπιδωμάτων και εκβάθυνση Λιμενολεκάνης Ζακύνθου Α' Φάση». Η σύμβαση διεπόταν από το Ν.Δ.1266/1972 «Περί εκτελέσεως των Δημοσίων Έργων». (βλ. σελ. 1 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.2. Με την υπ' αριθμ. πρωτ. 18958/17.12.1999 απόφαση, του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων έγινε εν μέρει δεκτή η από 09.12.1998 Αίτηση Θεραπείας που είχαμε ασκήσει και αφορούσε αξιώσεις από την εκτέλεση της εργολαβίας και διατάχθηκε η εναγόμενη τότε Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Ζακύνθου σε συγκεκριμένες ενέργειες. Προκειμένου να καταστεί εκτελεστή η άνω απόφαση υποχρεωθήκαμε, από την Περιφέρεια, μετά την γνωμοδότηση του 7μελούς Περιφερειακού Συμβουλίου Δ. Ε. και πριν την υπογραφή της απόφασης, να παραιτηθούμε από την Οικεία Προσφυγή, που είχαμε ασκήσει ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Πατρών. Συναφώς εκδόθηκε και η 190/2000 απόφαση του άνω δικαστηρίου περί κατάργησης της δίκης. (βλ. σελ. 1 & 2 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.3. Ωστόσο, παρά το εκτελεστό της απόφασης του αποφαινομένου οργάνου επί της Αίτησης Θεραπείας και παρά το γεγονός ότι η απόφαση επί της Αίτησης Θεραπείας διέταξε την καταβολή τόκων για ορισμένα κονδύλια, η εναγομένη αρνείτο να συμμορφωθεί. Η άρνηση συμμόρφωσης της διοίκησης είχε ως αποτέλεσμα να ασκήσουμε εκ νέου Προσφυγή κατά της παράλειψής της για συμμόρφωση. Επί της δεύτερης προσφυγής μας εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 293/2007 Απόφασή του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, με την οποία η εναγόμενη υποχρεώθηκε δικαστικός να συμμορφωθεί πλήρως προς το διατακτικό της υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων. (βλ. σελ. 2 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.4. Εν τούτοις παρά την έκδοση της άνω δικαστικής απόφασης και παρά το γεγονός ότι από την καθυστέρηση η εναγόμενη επιβαρυνόταν συνεχώς με τόκους υπερημερίας, εν τούτοις η διοίκηση συνέχισε να μην συμμορφώνεται υπό διάφορα προσχήματα. Στις επανειλημμένες οχλήσεις και διαμαρτυρίες μας η διοίκηση συνέχισε να μας παραπέμπει «από τον Άννα στον Καϊάφα». Με τις υπ' αριθμ. 81/08, 123/08 και 130/08 αποφάσεις της Β' Νομαρχιακής Επιτροπής της Ν.Α. Ζακύνθου, η τελευταία έκρινε εαυτήν αναρμόδια και παρέπεμψε στην Διεύθυνση Τεχνικών υπηρεσιών της Ν.Α. Ζακύνθου, καλώντας την σε συνεργασία με τις οικονομικές Υπηρεσίες και τη Δ/ση Προγραμματισμού της ΝΑ Ζακύνθου, καθώς και με την ΥΑΣ (Υπηρεσία Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων) να επιλύσει το θέμα, εφαρμόζοντας την υπ' αριθμ.

239/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών καθώς και την υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων). Τελικώς η αρμόδια υπηρεσία (Γ.Ε.Ε Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών ΝΑ Ζακύνθου), κατόπιν πιέσεων των δικηγόρων μας, συμμορφώθηκε συντάσσοντας τον 10ο Συγκριτικό Πίνακα, που περιείχε τις εργασίες και τα κονδύλια που είχαν διαταχθεί με την άνω 18958/17.12.1999 Απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, υποδιαϊρούμενο σε 10^α (δαπάνες εργασιών και λοιπά κονδύλια) και σε 19β (τόκοι). Ο 10^{ος} Συγκριτικός υπεγράφη την 10.12.08. (βλ. σελ. 2 & 3 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.5. Ωστόσο η Διοίκηση συνέχισε να καθυστερεί στην έγκριση του Συγκριτικού Πίνακα, ο οποίος κατά την κείμενη νομοθεσία (σε ενεργή σύμβαση) εγκρίνεται από την Προϊσταμένη Αρχή, εν προκειμένω την Διεύθυνση Τεχνικών Υπηρεσιών της Ν.Α Ζακύνθου. Με το από 23.3.2009 έγγραφο της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου μας κοινοποιήθηκε τελικώς το υπ' αριθμ. 1/03.02.2009 πρακτικό του Νομαρχιακού Συμβουλίου Δημόσιων Έργων (Τεχνικό Συμβούλιο για έργα των Ν.Α. σύμφωνα με το π.δ 186/96) της Ν.Α. Ζακύνθου, με το οποίο αποφασίστηκε ότι δεν απαιτείται έγκριση Συγκριτικών Πινάκων από την Προϊσταμένη Αρχή, προκειμένου να πληρωθούν νόμιμες απαιτήσεις που προκύπτουν από δικαστική-απόφαση και μας συνεστήθη, με το υπ' αριθμ. 5/09 πρακτικό του Νομάρχη, η υποβολή των πιστοποιήσεων (Λογαριασμών) με τις αντίστοιχες απαιτήσεις. Κατόπιν τούτου υποβάλαμε με σχετική έγγραφη μας τους υπ' αριθμ. 37^ο, 38^ο, 39^ο, 40^ο, 41^ο, 42^ο και 43^ο Λογαριασμούς, συντεταγμένους σύμφωνα με τον άνω 10^ο Συγκριτικό Πίνακα, ο οποίος επαναλαμβάνουμε ότι περιείχε τις εργασίες και τα κονδύλια που είχαν διαταχθεί με την άνω 18958/17.12.1999 Απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων. Παράλληλα η εταιρία μας προσέφυγε και στο Τριμελές Συμβούλιο του ΣτΕ, με την με αριθμ. Καταθ. 7174/10.10.2009 αίτησή της, αιτούμενη την συμμόρφωσή της εναγομένης στην υπ' αριθμ. 239/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών και την αποπληρωμή των οφειλομένων. Λόγω της μεταβολής της αρμοδιότητας με το Ν.3900/2010 η αίτηση Συμμόρφωσης παραπέμφθηκε στο Διοικητικό Εφετείο Πατρών ως καθ' ύλην αρμόδιο. (βλ. σελ. 3 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.6. Τελικώς, κατόπιν πιέσεων των δικηγόρων, οι Λογαριασμοί εγκρίθηκαν αρμοδίως από τον Προϊστάμενο της διευθύνουσας Υπηρεσίας (Γ.Ε.Ε Δ/σης Τεχνικών Υπηρεσιών Ν.Α Ζακύνθου) την 20.09.2009. Πλην όμως, παρά την έγκρισή τους από την αρμόδια υπηρεσία, εν τούτοις όλως παρανόμως οι άνω Λογαριασμοί δεν εξοφλήθηκαν από την εναγομένη. (βλ. σελ. 3 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.7. Κατά τα προρρηθέντα κατόπιν της καθυστερημένης εκ μέρους της καθ' ης έκδοσης της απαραίτητης διοικητική πράξης (10^{ος} Συγκριτικός Πίνακας) και του από 23.3.2009 εγγράφου της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, υποβάλαμε προς πληρωμή τούς κάτωθι αναλυτικώς αναφερόμενους Λογαριασμούς (Πιστοποιήσεις), συντεταγμένους σύμφωνα με το περιεχόμενο του ως άνω 10^{ου} Συγκριτικού Πίνακα. άπαντες οι οποίοι εγκρίθηκαν χωρίς παρατηρήσεις την 20.09.2009. Αναλυτικά οι εγκριθέντες Λογαριασμοί έχουν ως κάτωθι: (α) 37^{ος} Λογαριασμός (Πιστοποίηση) ποσού 48,686.842 δρχ (142.882 €) προ Φ.Π.Α που περιείχε δαπάνη εργασιών. (β) 38^{ος} Λογαριασμός (Πιστοποίηση) ποσού 50.000.000δρχ (146.735 €) προ Φ,Π.Α που περιείχε δαπάνη εργασιών. (γ) 39^{ος} Λογαριασμός (Πιστοποίηση) ποσού 44.584.857 δρχ (130.843 €) προ Φ.Π.Α που περιείχε δαπάνη αναθεώρησης εργασιών και λοιπά κονδύλια. (δ) 40^{ος} Λογαριασμός (Πιστοποίηση) ποσού 108.539.669 δρχ (318.532 €) που περιείχε δαπάνη τόκων. (ε) 41^{ος} Λογαριασμός (Πιστοποίηση) ποσού 46.572.865 δρχ (136.677 €) που περιείχε δαπάνη τόκων (στ) 42^{ος} Λογαριασμός (Πιστοποίηση) ποσού 120.348.612 δρχ (353.187 €) που περιείχε δαπάνη τόκων (ζ) 43^{ος} Λογαριασμός (Πιστοποίηση) ποσού 7.199.072 δρχ (21.127 €) που περιείχε δαπάνη τόκων. Οι άνω 40 έως 43 Λογαριασμοί δεν υπόκεινται σε Φ.Π.Α καθώς αφορούν τόκους. (βλ. σελ. 4 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.8. Με το υπ' αριθμ. πρωτ. 2025/4.11.2009 έγγραφο της Διεύθυνσης Τεχνικής Υπηρεσιών διαβιβάσθηκαν προς τη Διεύθυνση Οικονομικών Υπηρεσιών της ΝΑ Ζακύνθου οι άνω Λογαριασμοί προκειμένου να ενταλματοποιηθούν. Ωστόσο μέχρι το Νοέμβριο του έτους 2011, ήτοι 12 έτη μετά την υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γ.Γ Περιφέρειας και 4 έτη μετά την έκδοση της υπ' αριθμ 239/2007 Απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, η εταιρία μας δεν έλαβε τα οφειλόμενα. Αντιθέτως αιφνίδια και παράνομα η αρμόδια Υπηρεσία δημοσιονομικού ελέγχου αρνήθηκε να εγκρίνει την πληρωμή των άνω εγκεκριμένων Λογαριασμών (πιστοποιήσεων), προβάλλοντας μεταξύ άλλων λόγων και το επιχείρημά ότι το ποσό βαρύνει το Δημόσιο. (βλ. σελ. 4 & 5 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.9. Η περιγραφείσα, συμπεριφορά της ενταγομένης, ήτοι η επί 12 έτη αδικαιολόγητη και παράνομη άρνησή της συμμορφωθεί σε εκτελεστή απόφαση επί Αίτησης Θεραπείας και επί 4 έτη παράλειψη να συμμορφωθεί σε εκτελεστή εφετειακή απόφαση συνιστά αναντιλέκτως αδικοπραξία κατ' άρθρα 105 και 106 ΕισΝΑ.Κ. Πέραν της υλικής ζημίας που μας προξένησε (στέρησή εργολαβικού ανταλλάγματος για έργο που ανατέθηκε το 1985, δημιουργία χρεών προς ιδιώτες, προς την Εφορία και το ΤΣΜΕΔΕ) μας προξένησε και σοβαρότατη ηθική βλάβη, καθώς επί δώδεκα (12) χρόνια η εταιρία μας σύρεται από Υπηρεσία σε Υπηρεσία αναγκάστηκε

να προσφύγει για τρίτη φορά στη δικαιοσύνη, έχει δε καταδικαστεί για χρέη στο ΠΚΑ και την εφορία από οφειλές συγκεκριμένου έργου. Για το λόγο αυτό ζητούμε δυνάμει των άρθρων 105 και 106 ΕισΝΑ.Κ σε συνδ. με τα άρθρα 914, 57 και 59 Α.Κ την καταβολή ποσού 50.000 € προς αποκατάσταση της ηθικής μας βλάβης. (βλ. σελ. 5 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.10. Συναιρώντας τα ανωτέρω αναλυτικώς εκτιθέμενα προκύπτει ότι οι 37 έως και 43 Λογαριασμοί είναι νόμιμοι σύμφωνα με τον 10^ο (10 α και 10 β) Συγκριτικό Πίνακα που συνέταξε η εναγομένη σε συμμόρφωση με την υπ' αριθμ/ 239/07 απόφασή του Διοικητικού Εφετείου Πατρών και την υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφαση της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, και εγκρίθηκαν ρητά από το αρμόδιο όργανο της εναγόμενης την 20.09.2009, την δε 21/10.09 μετά πάροδο μηνός κατέστησαν σε κάθε περίπτωση ληξιπρόθεσμοι (κατά την διέπουσα τη σύμβαση νομοθεσία περί εξόφλησης Λογαριασμών δημοσίων έργων). Το προϊόν αυτών επομένως συνιστά νόμιμη και εικαθαρισμένη αξίωσή μας πηγάζουσα από την εκτέλεση της σύμβασης τού άνω έργου, την οποία αξίωση παραδεικτώσ και νομίμως διεκδικούμε με Αγωγή σύμφωνα με το άρθρο 71 ΚΔΔ και άρθρο 13 Ν. 1418/84 ως αντικαταστάθηκε με την παρ. 3α άρθρου 4 Ν. 3481/2006 (ΦΕΚ Α 162/2,8.2006). (βλ. σελ. 5 & 6 της από 02.11.2011 αγωγής)

3. Παραδοχές προσβαλλόμενης υπ' αριθμ. Α190/2020 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών (Τμήμα Α' Τριμελές).

Η προσβαλλόμενη κατά το μέρος της, που αφορά την απόρριψη του αιτήματος της αγωγής για επιδίκαση τόκων σε βάρος της εναγομένης Περιφέρειας, δέχθηκε τα εξής:

3.1. Νομικές Παραδοχές της αναιρεσιβαλλομένης που συναρτώνται με την αποδοχή της αγωγής μας για το ποσό του κεφαλαίου των επίδικων λογαριασμών

3.1.1 «Στο άρθρο 7 του ν.δ/τος 1266/1972 ορίζεται ότι: «Πιστοποιήσεις-Πληρωμαί 1. Η πληρωμή εις τον ανάδοχον του έργου γίνεται τμηματικώς κατά την διάρκεια της κατασκευής του έργου βάσει πιστοποιήσεως των εκτελεσθεισών εργασιών. Αι πιστοποιήσεις συντάσσονται παρά του αναδόχου του έργου κατά χρονικά διαστήματα καθοριζόμενα εν τη συ μ βάσει, αι δε βάσει αυτών πληρωμαί ενεργούνται παρά του κυρίου του έργου, μετ' έλεγchon και επισημειωματικήν έγκρισιν της διευθυνούσης υπηρεσίας εντός μηνός από της υποβολής των. Εάν η πληρωμή καθυστερήσει πέραν του

μηνός από της λήξεως της προθεσμίας καθ' ην ώφειλε να πραγματοποιηθεί άνευ υπαιτιότητας του αναδόχου του έργου, ούτος δικαιούται τόκου υπερημερίας επί των καθυστερουμένων ποσών ...». (βλ. σκέψη 6 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.1.2 «Με την 8/2004 απόφαση του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου (ΑΕΔ), ήρθη η αμφισβήτηση υπέρ της 1434/1999 απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας ως προς την ερμηνεία του άρθρου 7 παρ. 1 του ν.δ/τος 1256/1972 και κρίθηκε ότι, κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης η διευθύνουσα υπηρεσία υποχρεούται, εντός μηνός από την υποβολή πιστοποίησης εκ μέρους του αναδόχου του έργου, να προβεί στην έγκριση της πιστοποίησης αυτής, διότι, άλλως, αν η ανωτέρω μηνιαία προθεσμία παρέλθει άπρακτη, η υποβληθείσα πιστοποίηση θεωρείται, με την πάροδο της προθεσμίας αυτής, εγκεκριμένη, τυχόν δε μεταγενεστέρως γενόμενη έγκρισή της είναι τυπική, επιβεβαιώνουσα απλώς την, με την πάροδο της προθεσμίας χωρήσασα, έγκριση της υποβληθείσας πιστοποίησης. Η διευθύνουσα υπηρεσία δεν δύναται πλέον να τροποποιήσει την, ήδη, αυτοδικαίως, με την πάροδο του μήνα από την υποβολή της, εγκριθείσα πιστοποίηση, διότι εκδιδόμενη αναρμοδίως κατά χρόνο είναι παράνομη και, ως εκ τούτου, ακυρωτέα.» (βλ. σκέψη 7 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.1.3 «Με το άρθρο 12 παρ. 1 του ν. 889/1979 (Α⁵ 77) ορίσθηκε ότι: «Δια την καθυστέρησιν πληρωμής πιστοποίησης δημοσίου έργου άνευ υπαιτιότητας του αναδόχου, πέραν των υπό του άρθρου 7 παρ. 1 του Ν.Α. 1266/1972 προθεσμιών, οφείλεται αυτοδικαίως ο εκάστοτε ισχύων τόκος υπερημερίας μη εφαρμοζόμενης εν προκειμένω πάσης ετέρας ειδικής ή γενικής διατάξεως προβλεπούσης μειωμένον τόκον δια το δημόσιον ή οιαδήποτε έτερα πρόσωπα». Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι μόνη η καθυστέρηση πληρωμής πιστοποίησης εκτελεσθεισών εργασιών και του οφειλόμενου γι' αυτές ανταλλάγματος πέραν του διμήνου από την υποβολή της χωρίς υπαιτιότητα του αναδόχου, καθιστά αυτομάτως υπερήμερο τον κύριο του έργου, ο οποίος από την παρέλευση του εν λόγω διμήνου και έως την πλήρη εξόφληση του ποσού της πιστοποίησης οφείλει, αυτοδικαίως και χωρίς σχετική όχληση, τόκο υπερημερίας, όπως αυτός ισχύει κάθε φορά (ΣτΕ 3574/2006, 1009/2005, 3223, 1525/2004)» (βλ. σκέψη 8 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.1.4 «Στην παρ. 5 του άρθρου 95 του Συντάγματος, όπως ισχύει ύστερα από την αναθεώρησή του από τη Ζ' Αναθεωρητική Βουλή και τη θέση του σε ισχύ με τη δημοσίευση του σχετικού ψηφίσματος στις 17.4.2001 (Α 84), ορίζεται ότι: «5. Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Η παράβαση της

υποχρέωσης αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης» και στο άρθρο 1 του εκτελεστικού της ανωτέρω συνταγματικής διάταξης ν. 3068/2002 (Α' 274) ορίζεται ότι: « Το Δημόσιο, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης και τα λοιπά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής και για την εκτέλεση των αποφάσεων. Δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια το προηγούμενου εδαφίου είναι όλες οι αποφάσεις των διοικητικών, πολιτικών, ποινικών και ειδικών δικαστηρίων που παράγουν υποχρέωση συμμόρφωσης ...». Περαιτέρω, στο άρθρο 196 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΚΔιοικΔικ), ο οποίος κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (Α' 97), ορίζεται ότι: «Οι αποφάσεις, με τις οποίες απαγγέλλεται η ακύρωση ή τροποποίηση εκτελεστής ατομικής διοικητικής πράξης ή η ακύρωση παράλειψης οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας, ισχύουν έναντι όλων», στις παρ. 1 και 3 του άρθρου 197 του ίδιου Κώδικα ότι: «1, Δεδικασμένο δημιουργείται από τις τελεσίδικες και τις ανέκκλητες αποφάσεις ... 3. Το αναφερόμενο στις προηγούμενες παραγράφους δεδικασμένο ισχύει υπέρ και κατά εκείνων που διατέλεσαν διάδικοι, ... εκτείνεται δε και σε εκείνους από τους οποίους, σύμφωνα με το νόμο, μπορεί να αξιωθεί η εκπλήρωση της σχετικής υποχρέωσης ...» και στην παρ. 1 του άρθρου 198 του ως άνω Κώδικα ορίζεται ότι: «1. Οι διοικητικές αρχές οφείλουν, με θετικές ενέργειες ή με αποχή από κάθε αντίθετη ενέργεια, να συμμορφώνονται προς το περιεχόμενο των αποφάσεων οι οποίες εκδίδονται για διαφορές που άγονται προς επίλυση με άσκηση προσφυγής». (βλ. σκέψη 9 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.2. Ουσιαστικές Παραδοχές της αναιρεσιβαλλομένης που συναρτώνται με την υποδοχή της αγωγής μας για το ποσό του κεφαλαίου των επίδικων λογαριασμών

3.2.1 «Στην προκειμένη περίπτωση από τα στοιχεία της δικογραφίας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η 239/2007 αμετάκλητη απόφαση του Δικαστηρίου (σχ. υπ' αριθ. 335/21.1.2010 πιστοποιητικό Διοικητικού Εφετείου Πατρών περί αμετακλήτου), καθώς και από όσα είναι γνωστά στο Δικαστήριο στο πλαίσιο της υπτ' αριθ. καταχ. 16/1.3.2016 διαφοράς που απορρέει από την ίδια σύμβαση, προκύπτουν τα ακόλουθα: Η

ανάγουσα, με την από 10.4.1985 σύμβαση που συνήψε με τη Νομαρχία Ζακύνθου, κατόπιν δημοπρασίας που διενεργήθηκε στις 14.3.1985, ανέλαβε την εκτέλεση του έργου «Συμπληρωματικά έργα προστασίας λιμένος Ζακύνθου Α' Φάση», συνολικής αξίας 151.018.529 δραχμών. Κατά την εκτέλεση του έργου ανέκυψε ανάγκη εκτέλεσης νέων εργασιών, πέραν εκείνων που είχαν προβλεφθεί με τη σύμβαση, για τις οποίες συντάχθηκαν διαδοχικά, από την αρμόδια αρχή, συγκριτικοί πίνακες. Εν συνεχεία, ύστερα από την υποβληθείσα στις 29.1.1993 τελική επιμέτρηση της επιβλέπουσας μηχανικού Μαρίας Σιδηροκαστρίτη, η αρμόδια Επιτροπή προέβη, στις 17.7.1998, στην προσωρινή και οριστική παραλαβή του εν λόγω έργου, όπως προκύπτει από το κατά την ίδια ημερομηνία συνταχθέν Πρωτόκολλο Πρωτορινής και Οριστικής Παραλαβής της Διεύθυνσης Δημοσίων Έργων του Υπουργείου Δημοσίων Έργων, το οποίο εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 2037/20.7.1998 απόφαση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών (Δ.Τ.Υ.) της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, ως Προσταμένης Αρχής του έργου. Με το ίδιο ως άνω Πρωτόκολλο, η προαναφερόμενη Επιτροπή εξέτασε και απέρριψε τα παρακάτω, πλην του υπ' αριθ. 101/20.7.1998 (ως προς το οποίο πρότεινε την έγκριση πρόσθετων τιμών^ διατυπωθέντα με την υποβολή σχετικού υπομνήματος της ενάγουσας αναδόχου, αιτήματα, με τα οποία αυτή ζητούσε: α. την πληρωμή των προμηθειών και προσαυξήσεων που επιβλήθηκαν σε βάρος της αναδόχου από το Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., ως εκ του γεγονότος ότι, επειδή η χρηματοδότηση δεν ήταν σύμφωνη με την έγκριση πίστωσης και ανέστλη η όλη διαδικασία που προβλέπει ο νόμος, οι εγγυητικές επιστολές δεν επεστράφησαν επί μακρο χρονικό διάστημα, β. την καταβολή των τόκων, με τους οποίους επιβαρύνθηκε η ανάδοχος, για τον λόγο ότι η χρηματοδότηση δεν εναρμονίστηκε με την έγκριση της πίστωσης, με αποτέλεσμα να αναγκαστεί να καταφύγει σε τραπεζικό δανεισμό, γ. την καταβολή των Γενικών Εξόδων (ΠΕ>), επειδή η πραγμάτωση της χρηματοδότησης επέφερε υπέρμετρη αύξηση του χρόνου, δ. την καταβολή τόκων υπερημερίας προς 25% ετησίως, επειδή η αργοπορία χρηματοδότησης ανέστειλε επί μακρό χρόνο την πληρωμή της αναδόχου, καθώς και τη σύνταξη του τελικού συγκριτικού πίνακα, ε. πρόσθετη τιμή για νέες εργασίες λιθορριπής, αφού η μη επαρκής χρηματοδότηση διαφοροποίησε τα κατασκευαστικά δεδομένα και κατέστησε επιβεβλημένη τη χρήση ρυμουλκού για τους φυσικούς ογκόλιθους, στ. την καταβολή των προστίμων που επιβλήθηκαν στην ανάδοχο από την Εφορία λόγω της μη χρηματοδότησης, καθώς και της διαφοράς επιβάρυνσης (11%) που ορίζει ο ν. 2579/1998 (φορολόγηση αφορολόγητων αποθεματικών), η οποία προέκυψε από τη μη καταβολή των χρημάτων έως τις 31.12.1996 και ζ. την καταβολή προσάυξησης 20%, καθώς και του κόστους των πρόσθετων μεταφορών, για τα εκτός

λιμένος έργα, λόγω αυξημένου κόστους κατασκευής. Κατά της απόφασης αυτής της Επιτροπής Παραλαβής του Έργου, κατά το μέρος που απέρριψε τα ανωτέρω αιτήματα της, πλην του υπό στοιχ. ε', η οποία εγκρίθηκε με την υπ αριθ. 2037/20.7.1998 απόφαση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Νομού Ζακύνθου, η ενάγουσα άσκησε την από 9.12.1998 αίτηση θεραπείας ενώπιον του Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων (Υ.Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε.). Με την αίτηση θεραπείας, η ενάγουσα προέβαλε τα εξής αιτήματα: 1α. τη σύνταξη συγκριτικού πίνακα και την άμεση καταβολή του οφειλόμενου κεφαλαίου, που ανέρχεται κατά την Δ.Τ.Υ. σε 72.000.000 δραχμές, 1β. την καταβολή των κατά το άρθρο 12 του ν. 889/1979 συμβατικών τόκων, από τον Οκτώβριο του έτους 1990 (35 λογαριασμός, 18.7.1990) ή επικουρικός, από τον Φεβρουάριο του έτους 1993 (πίνακας τελικής επιμέτρησης, 29.1.1993), 2α. την καταβολή 13.597,917 δραχμών, που αντιστοιχούν στα κατά νόμο γενικά έξοδα και το όφελος του εργολάβου, εξαιτίας της μεγάλης αύξησης του χρόνου εργασίας χωρίς αντίστοιχη αύξηση του εκτελεσθέντος έργου, εντόκως, υπό τη λήξη της εργολαβίας, 2β. την καταβολή 62 δρχ./κ.μ. λιθορριπής και 228 δρχ./κ.μ. φυσικών ογκόλιθων προσήνεμοι, επειδή λόγω έλλειψης πίστωσης έγιναν πρόσθετες εργασίες (μεταφορά από θάλασσα), πλέον τόκων από την αναθεωρητική περίοδο, 2γ. την καταβολή 14.582,304 δραχμών για πρόσθετες αναίτιες προμήθειες και τόκους εγγυητικών επιστολών, οι οποίες παρέμειναν επί χρόνια λόγω μη δυνατότητας εξόφλησης, πλέον τόκων, 3α1. την καταβολή 3.067.796 δραχμών για έως 1.5.1999 πρόσθετη αναίτια επιβάρυνση του ΦΠΑ, εξαιτίας της παράνομης μη καταβολής και παράνομης κατάσχεσης και παρακατάθεσης αυτού από τον Τομέα Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων (Τ.Α.Σ.), 3α2. την καταβολή 15.000.000 δραχμών ή, επικουρικός, 2.445.405 δραχμών για προσαυξήσεις προς την Εφορία, το ΙΚΑ, το ΝΑΤ κ.λπ., 3β. την καταβολή για πρόσθετη πληρωμή φόρου αφορολόγητων αποθεματικών, που δεν θα υπήρχαν αν η πληρωμή γινόταν έως το έτος 1997, 3γ. την καταβολή 9.306.060 δραχμών για αδικαιολόγητη επιβάρυνση σε τράπεζες, εξαιτίας της μη εξόφλησης και της μη τήρησης από την Υπηρεσία Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων του Τομέα Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων (ΥΑΣ.-ΤΑ.Σ.) της νόμιμης προθεσμίας πληρωμής του 36ου λογαριασμού (Δύγουστος 1998), 4. τη χορήγηση νέου εργοληπτικού πτυχίου ίδιας κατηγορίας, λόγω της, εκ της μη πληρωμής, υποβάθμισης-απώλειας του υπάρχοντος ή την καταβολή της εμπορευματικής αξίας αυτού, ύψους 200.000.000 δραχμών και 5. την καταβολή ποσού 100.000.000 δραχμών για ηθική βλάβη, που οφείλεται στην αργοπορημένη εξόφληση και, κυρίως, στις μη νόμιμες ενέργειες και παραλείψεις των υπαλλήλων του ΤΑΣ, Ζακύνθου.

92

Η ανωτέρω αίτηση θεραπείας διαβιβάστηκε, με το υπ' αριθ. Δ4/356/φ.14/Ε.1/30.12.1998 έγγραφο του Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. στον Γενικό Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ο οποίος, με την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασή του, αποφάσισε τα εξής: «Επί του 1α αιτήματος: το Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. τον Ιούνιο του 1998 ενέκρινε χρηματοδότηση: 20.000.000 δραχμών, με την οποία καλύφθηκε η από ετών εγκεκριμένη πίστωση. Στη συνέχεια, ο κ. Υπουργός ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., με την υπ' αριθ. 1775/16.2.1999 απόφασή του, εγκρίνει συμπληρωματική πίστωση 72 εκ. δρχ., αποδεχόμενος το αίτημα της Δ.Τ.Υ. Ν.Α. Ν. Ζακόνθου, περί αποπληρωμής της εργολαβίας. Κατόπιν αυτών, η Δ.Τ.Υ. Ν. Ζακόνθου καλείται να ενεργήσει άμεσα τα δέοντα (σύνταξη Σ.Π. σύμφωνα με το Πρωτόκολλο Οριστικής Παραλαβής), για την άμεση αποπληρωμή της εργολαβίας, ώστε να διαφυλάξει το Ελληνικό Δημόσιο από την καταβολή τόκων, τουλάχιστον για τον, μετά την υπ' αριθμ. 1775/16.2.1999 υπουργική απόφαση, χρόνο. Επί του 1β αιτήματος: τη μερική και σύμφωνα με τη γνωμοδότηση αποδοχή του, ήτοι περικοπή κατά πενήντα επί τοις εκατό (50%) του κατά το άρθρο 12 του ν. 889/1979 συμβατικού τόκου και καταβολή εις την ανάδοχο εταιρεία του υπολοίπου πενήντα επί τοις εκατό του άρθρου 12 του ν. 889/1979, για το χρονικό διάστημα από 29.1.1993 έως σήμερα. - Παράταση με αναθεώρηση μέχρι την 29.1.1993, με πληρωμή: όλων των, μετέπειτα του 35ου, λογαριασμών, με αναθεώρηση Α' τριμήνου του 1993. - Καταβολή του συμβατικού τόκου, όπως αυτός προβλέπεται από το άρθρο 12 του ν. 889/1979, από την υπογραφή της παρούσας απόφασης και μετά. Επί του 2α αιτήματος: την κατά τη γνωμοδότηση μερική αποδοχή του αιτήματος αυτού, για την καταβολή γενικών εξόδων για τον πρόσθετο χρόνο εργασίας, το οποίο αφενός περιορίζεται στο τριάντα επί τοις εκατό (30%) και αφετέρου απορρίπτεται η καταβολή οιοσδήποτε τόκου μέχρι και σήμερα, ημερομηνία από την οποία θα ισχύει ο κατά το άρθρο 12 του 889/1979 τόκος. Επί του 2β αιτήματος: την κατά τη γνωμοδότηση πληρωμή των πρόσθετων εργασιών της λιθορριπής και των φυσικών ογκολίθων του προσήνεμου μώλου, με πρόσθετες τιμές 60 δρχ./κ.μ. και 220 δρχ./κ.μ. αντιστοίχως, ισχυόντων κατά τα λοιπά των αναφερομένων στο άρθρο 1β της παρούσας απόφασης. Επί του 2γ αιτήματος: την καθ' ολοκληρία απόρριψη της πληρωμής, έστω και μέρους των προμηθειών των εγγυητικών επιστολών που ανυποστούν στην μακροχρόνια, λόγω έλλειψης πίστωσης, παρακράτησή τους. Επί του 3α1 αιτήματος: για την καταβολή των προσαυξήσεων του Φ.Π.Α., ο οποίος αφενός δεν αποδόθηκε όπου έπρεπε, αφετέρου παρά τα οριζόμενα από τον νόμο κατασχέθηκε και παρακατατέθηκε, αποδεχόμεθα τη γνωμοδότηση και εγκρίνουμε την προς την Εφορία καταβολή των προσαυξήσεων, οι οποίες την 25.9.1999, ανέρχονται σε 3,9 εκ. δρχ.: ισχυόντων κατά τα λοιπά των

προβλεπομένων στο 2α της παρούσας απόφασης. Επί του 3α2 αιτήματος: απορρίπτουμε το αίτημα καταβολής των 15 εκ. δρχ. για επιβαρύνσεις προς Εφορία, Ι.Κ.Α., Ν.Α.Τ. κ.λπ., οι οποίες προήλθαν από την καθυστέρηση της αποπληρωμής, όπως απορρίπτεται και η καταβολή 2,4 εκ. δρχ., που προήλθαν από την καθυστέρηση πληρωμής από τον Τ.Α.Σ. Ζακύνθου, Επί του 3β αιτήματος: εγκρίνουμε την άτοκη μέχρι σήμερα με απ¹ ευθείας καταβολή στην αρμόδια Εφορία της επιβάρυνσης, που προέκυψε από την πρόσθετη φορολόγηση των αφορολόγητων αποθεματικών και η οποία δεν θα υπήρχε αν η αποπληρωμή είχε γίνει μέχρι το 1997, ισχυόντων κατά τα λοιπά των προβλεπομένων στο 2α της παρούσας απόφασης. Επί του 3γ αιτήματος: απορρίπτουμε την λόγω καθυστερημένης αποπληρωμής επιβάρυνση; 9,3 εκ. δρχ. προς τράπεζες, όπως απορρίπτουμε επίσης και την καταβολή του ποσού 2,7 εκ. δρχ. που προέκυψαν από την μη εφαρμογή των κείμενων διατάξεων από τον Τ.Α.Σ. Ζακύνθου. Επί του 4ου αιτήματος: η εξέταση του αιτήματος αυτού δεν εμπίπτει, όπως επισημαίνει και η γνωμοδότηση, στην αρμοδιότητα της Περιφέρειας. Επί του 5ου αιτήματος: ομοίως δεν εξετάζεται το παρόν αίτημα, καθ' όσον δεν αποτελεί αντικείμενο συμβατικής διαφωνίας και, ως εκ τούτου, η δικαίωση ή όχι της αναδόχου εταιρείας αποτελεί θέμα που πρέπει να κριθεί από τα αρμόδια Δικαστήρια, όπως αναφέρεται και στην εισήγηση». Για την ικανοποίηση των ανωτέρω αιτημάτων της, η ενάγουσα υπέβαλε τα υπ' αριθ. 2197/6.6.2000 και 2274/8.8.2000 έγγραφα ενώπιον της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, η οποία, σε απάντηση, εξέδωσε το υπ' αριθ. 2480/16.6.2000 έγγραφο. Στο έγγραφο αυτό, η ανωτέρα Διεύθυνση εξέφρασε την άποψη ότι το θέμα της ενάγουσας μπορεί να επιλυθεί μόνο νομικά, εξαιτίας της μη εγκυρότητας της τελικής επιμέτρησης, καθώς και του πρωτοκόλλου προσωρινής και οριστικής παραλαβής, για τον λόγο δε αυτό, ισχυρίστηκε ότι εμποδίζεται να συντάξει και να εγκρίνει συγκριτικό πίνακα υπερσυμβατικών εργασιών και προέτρεψε την ενάγουσα να προσφύγει στο Εφετείο Πατρών για την επίλυση του θεματός της. Κατά της άρνησης της ανωτέρω Διεύθυνσης να συμμορφωθεί προς την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, η ενάγουσα άσκησε την με χρονολογία κατάθεσης 17.8.2000 προσφυγή, η οποία έγινε δεκτή με την 239/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών. Με την απόφαση αυτή κρίθηκε ότι η άρνηση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, η οποία εκδηλώθηκε με το υπ' αριθ. 2460/16.6.2000 έγγραφό της, συνιστά παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας και, για τον λόγο αυτό, ακυρώθηκε η άρνηση αυτή της ως άνω Διεύθυνσης και αναστέμφθηκε η υπόθεση στη Διοίκηση προκειμένου συμμορφωθεί, με την έκδοση των

κατά νόμο αναγκαίων εκτελεστών πράξεων ως προς την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων. Σε συμμόρφωση προς την ανωτέρω δικαστική απόφαση, συντάχθηκε στις 10.12.2008 ο 10ος (α' και β') συγκριτικός πίνακας του Προϊσταμένου του Τμήματος Εκτέλεσης Έργων (Τ.Ε.Ε.) της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, ο οποίος περιείχε τις εργασίες (10α') που είχαν γίνει δεκτές με την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, καθώς και τους αναλογούντες τόκους (1 Οβ³). Εν συνεχεία, με το υπ' αριθ. 1/3.2.2009 πρακτικό του Νομαρχιακού Συμβουλίου Δημοσίων Έργων της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, ως Προϊστάμενης Αρχής του έργου, αποφασίστηκε ότι δεν απαιτείται έγκριση των συγκριτικών πινάκων προκειμένου να πληρωθούν νόμιμες απαιτήσεις που προκύπτουν από την 239/2007 δικαστική απόφαση και συστήθηκε στην ενάγουσα να προβεί στην υποβολή πιστοποιήσεων με τις απαιτήσεις της. Κατόπιν αυτών, η ενάγουσα υπέβαλε τους 37ο, 38ο, 39ο, 40ο, 41ο, 42ο και 43ο λογαριασμούς-πιστοποιήσεις με τις σχετικές εντολές πληρωμής, συντεταγμένους σύμφωνα με τον 10ο (α' και β') συγκριτικό πίνακα, οι οποίοι εγκρίθηκαν στις 20.9.2009 από τον ίδιο ως άνω Προϊστάμενο ΤΕΕ και διαβιβάστηκαν, με το υπ' αριθ. 2025/4.11.2009 έγγραφο της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών προς τη Διεύθυνση Οικονομικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου για την έκδοση των ενταλμάτων πληρωμής. Παράλληλα, με την υπ' αριθ. 208/14.12.2009 απόφαση του Νομαρχιακού Συμβουλίου εγκρίθηκε πίστωση 170,029,20 ευρώ, η οποία αντιστοιχεί στον 37ο λογαριασμό του έργου, ενώ με την υπ' αριθ. 77/2010 απόφαση της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου εγκρίθηκε πίστωση 174.615 ευρώ, για την πληρωμή του 38ου λογαριασμού του έργου (σχ. 1615/4.10.2010 έγγραφο της Διεύθυνσης Οικονομικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου προς το Συμβούλιο της Επικρατείας), με το δε υπ' αριθ. 1277/5.8.2010 έγγραφο της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, κλήθηκε η ενάγουσα να προσκομίσει τα απαραίτητα δικαιολογητικά για την πληρωμή των λογαριασμών αυτών. Όμως, η Υπηρεσία Δημοσιονομικού Ελέγχου του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους του Νομού Ζακύνθου, με το υπ' αριθ. 398.402/5.9.2011 έγγραφό της, αρνήθηκε να προβεί στην έκδοση εντάλλματος της σχετικής δαπάνης, με την αιτιολογία, μεταξύ άλλων, ότι εν προκειμένω έχει εφαρμογή το άρθρο 16 του π.δ/τος 1266/1972 και όχι ο ν. 1418/1984 και, συνεπώς, αρμόδιο όργανο για να κρίνει επί της από 9.12.1998 αίτησης θεραπείας της ενάγουσας δεν ήταν ο Γενικός Γραμματέας Περιφέρειας αλλά ο Υπουργός Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε. Εν τω μεταξύ, με το 3/2011 Πρακτικό του Δικαστηρίου διαπιστώθηκε, κατόπιν της από

12.10.2009 σχετικής αίτησης της ενάγουσας, αδικαιολόγητη παράλειψη της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου να συμμορφωθεί προς την ως άνω 239/2007 δικαστική απόφαση και, ειδικότερα, επί των σημείων 1α, 1β, 2α, 2β και 3β, κλήθηκε δε αυτή να συμμορφωθεί, εντός τριμήνου, προς το περιεχόμενο της απόφασης. Κατόπιν αυτών, εκδόθηκε η υπ' αριθ, 5038/2087/27.1.2012 απόφαση του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, με την οποία ανακλήθηκε η υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ως εκδοθείσα παρανόμως από αναρμόδιο όργανο. Όπως, όμως, είναι γνωστό στο Δικαστήριο από άλλη δικαστική ενέργεια, κατ' άρθρο 144 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, Α' 97), κατά της ανωτέρω ανακλητικής απόφασης η ενάγουσα άσκησε τη υπ' αριθ. κατ. 16/1.3.2016 προσφυγή, που έγινε δεκτή με την 157/2020 απόφαση του Δικαστηρίου, με την οποία ακυρώθηκε η εν λόγω πράξη, με την αιτιολογία ότι εμποδίζει τη Διοίκηση να συμμορφωθεί προς την εξ' αυτής απορρέουσα υποχρέωση, αποβλέποντας στην ανατροπή του ακυρωτικού αποτελέσματος της 239/2007 δικαστικής απόφασης, κατά παράβαση των άρθρων 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 παρ. 1 του ν, 3068/2002 και 196 και 198 του Κ.ΔιοικΔικ». (βλ. σκέψη 14 σελ. 8 έως 15 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.2.2 «Με την κρινόμενη αγωγή, όπως αναπτύσσεται με τα επ' αυτής παραδεκτώς κατατεθέντα υπομνήματα, η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι η εναγόμενη, μη νομίμως, δεν προέβη στην έκδοση των αναγκαίων χρηματικών ενταλμάτων και την πληρωμή των εγκριθέντων ποσών, εντός μηνός από την έγκριση των λογαριασμών, όπως όφειλε, δεδομένου ότι άπαντες εγκρίθηκαν χωρίς παρατηρήσεις. Για τον λόγο αυτό, η ενάγουσα επιδιώκει να υποχρεωθεί η εναγόμενη να της καταβάλει, ειδικότερα, για τον 37ο λογαριασμό το ποσό των 142.882 ευρώ (48.686.842 δρχ.), για τον 38ο λογαριασμό το ποσό των 146.735 ευρώ (50.000.000 δρχ.), για τον 39ο λογαριασμό το ποσό ίσον 130.843 ευρώ (44.584.857 δρχ.), για τον 40ο λογαριασμό το ποσό των 318.532 ευρώ (108.539,669 δρχ.), για τον 41ο λογαριασμό το ποσό των 136.677 ευρώ. (46.572.865 δρχ.), για τον 42ο λογαριασμό το ποσό των 353.187 ευρώ; (120.348.612 δρχ.) και για τον 43ο λογαριασμό το ποσό των 21.127 ευρώ* (7.199.072 δρχ.), ήτοι το συνολικό ποσό των 1.249.983 ευρώ, εντόκως, μετά πάροδο μηνός από την έγκριση των ως άνω λογαριασμών στις 20.9.2009, ήτοι από τις 21.10.2009, άλλως από την άσκηση της αγωγής έως την εξόφληση. Επίσης, η ενάγουσα ζητά να της καταβληθεί ο ισχύων ΦΠΑ που αναλογεί στους 37ο, 38ο και 39ο λογαριασμούς, καθώς και το ποσό των 50.000 ευρώ, ως αποζημίωση για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που ισχυρίζεται ότι

υπέστη από τη μη καταβολή του οφειλόμενου ποσού, κατ' εφαρμογή των άρθρων 105 και 106 του ΕισΝΑΚ σε συνδυασμό με τα άρθρα 914, 57 και 59'ΑΚ. Επικουρικός, το αιτούμενο ποσό η ενάγουσα ζητά κατ' εφαρμογή των διατάξεων περί αδικοπραξίας, άλλως περί αδικαιολόγητου πλουτισμού της εναγόμενης». (βλ. σκέψη 15 σελ. 15 και 16 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.2.3 «Επειδή, ενόψει των εκτεθέντων στην έβδομη σκέψη, όπως έχει κριθεί με την 8/2004 απόφαση του ΑΕΔ, μετά την πάροδο άπρακτης της μηνιαίας προθεσμίας από την υποβολή των ως άνω λογαριασμών της ενάγουσας, αυτοί θεωρούνται, κατά την έννοια του άρθρου 7 παρ. 1 του ν.δ/τος 1266/1972, εγκεκριμένοι, η δε μεταγενέστερη έγκρισή τους από τη διευθύνουσα υπηρεσία, η οποία θα αρκούσε προκειμένου να θεωρηθούν παραλήφθεισες εργασίες ως εγκεκριμένες (πρβλ. 2494/2013 Ολομ., 2086/2016), είναι τυπική, ενόψει των κριθέντων με την ανωτέρω απόφαση του ΑΕΔ και, απλώς, επιβεβαιώνει την, με την πάροδο της προθεσμίας, χωρήσασα έγκριση της υποβληθείσας χρηματοδότησης. Από τους εγκριθέντες αυτούς λογαριασμούς, οι οποίοι αποτελούν την πιστοποίηση για την πληρωμή του εργολαβικού ανταλλάγματος στην ανάδοχο, ανακύπτει υποχρέωση της Διευθύνουσας Υπηρεσίας να εκδώσει τις σχετικές εντολές πληρωμής και δεν είναι, πλέον, δυνατός ο περαιτέρω έλεγχος αυτής, καθόσον ο νόμος δεν προβλέπει στο στάδιο της πληρωμής πιστοποίησης την έκδοση εκτελεστών διοικητικών πράξεων. Ενόψει αυτών νομίμως, η αρμόδια υπηρεσία αρνήθηκε να προβεί στην έκδοση των σχετικών, ενταλμάτων, για την πληρωμή των οφειλομένων ποσών στην ενάγουσα, τα δε προβαλλόμενα από την εναγόμενη περί μη καταβολής των αιτούμενων ποσών, διότι αφορούν αιτήματα το πρώτον υποβληθέντα ενώπιον του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας, κατά παράλειψη τήρησης της προβλεπόμενης διοικητικής διαδικασίας, διότι ο ως άνω Γενικός Γραμματέας ήταν αναρμόδιο όργανο να κρίνει επί της αίτησης θεραπείας αφού αρμόδιος ήταν ο Υπουργός Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε. και διότι τα σχετικά έργα δεν μπορούσαν να εντοπιστούν προ κειμένου να συνταχθεί συγκριτικός πίνακας, είναι απορριπτέα ως απαραδέκτως προβαλλόμενα, δεδομένου ότι δεν είναι, πλέον, δυνατός, κατά το στάδιο αυτό, ο περαιτέρω έλεγχος, ήδη, εγκεκριμένων λογαριασμών». (βλ. σκέψη 19 σελ. 17 και 18 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.2.4 «Κατόπιν αυτών, η ενάγουσα δικαιούται να λάβει τα αιτούμενα ποσά που αντιστοιχούν στους ανωτέρω εγκριθέντες λογαριασμούς, συνολικού ποσού 1.249.983 ευρώ, πλέον του ισχύοντος ΦΠΑ που αναλογεί στους 37^ο, 38^ο και 39^ο εξ αυτών» (βλ. σκέψη 21 σελ. 19 και 20 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.3. Παραδοχές της αναιρεσιβαλλομένης που συναρτώνται με την απόρριψη του αιτήματος για επιδίκαση τόκων σε βάρος της εναγομένης

3.3.1. «Στην παρ. 2 του άρθρου 75 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΚΔιοικΔικ), όπως η παρ. αυτή ισχύει μετά την αντικατάστασή της από το άρθρο 19 του ν. 3900/2010 (Α' 213/1.1.2011), ορίζεται ότι: «5. Τα κατά το ουσιαστικό δίκαιο έννομα αποτελέσματα της άσκησης της αγωγής επέρχονται, ως προς τον εναγόμενο, από την επίδοσή της σε αυτόν από τον ενάγοντα. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, προκειμένου να οργίσει η τοκοφορία της χρηματικής αξίωσης του ενάγοντα κατά του εναγομένου, δεν αρκεί πλέον η κατάθεση του δικογράφου της αγωγής, αλλά απαιτείται) και η επίδοση αυτής στον εναγόμενο από τον ενάγοντα» (βλ. σκέψη 13 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.3.2. «Περαιτέρω, το αίτημα της ενάγουσας να λάβει το ως άνω ποσό εντόκως είναι απορριπτέο, διότι, μεταξύ των στοιχείων του φακέλου, δεν περιλαμβάνεται αποδεικτικό επίδοσης, ούτε η ενάγουσα επικαλείται ότι επέδωσε αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής στην εναγόμενη, προκειμένου να επέλθει, όπως απαιτείται από την παρ. 2 του άρθρου 75 του ΚΔιοικΔικ, μετά την αντικατάστασή της, από την 1.1.2011, από το άρθρο 19 του ν. 3900/2010, έναρξη τοκοφορίας της ένδικης αξίωσης» (βλ. σκέψη 21 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.4. Παραδοχές της αναιρεσιβαλλομένης που συναρτώνται με την μερική απόρριψη του αιτήματος για επιδίκαση ηθικής βλάβης.

3.4.1. «Κατά την έννοια του ανωτέρω άρθρου 196 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, το οποίο ρυθμίζει τις συνέπειες των οριστικών αποφάσεων που εκδίδονται επί ένδικων βοηθημάτων που έχουν διαπλαστικό χαρακτήρα, όπως η προσφυγή, η προσβαλλόμενη πράξη μετά την ακύρωσή της παύει να ισχύει αναδρομικώς από τον χρόνο της έκδοσής της, η δε διαπλαστική ενέργεια που απορρέει από το ακυρωτικό αποτέλεσμα της απόφασης είναι απόλυτη, δηλαδή ισχύει έναντι πάντων και όχι μόνο έναντι εκείνων που διετέλεσαν διάδικοι. Επομένως, σε περίπτωση που η Διοίκηση προβεί σε ενέργεια αντίθετη και εκδώσει πράξη που ανατρέπει το ακυρωτικό αποτέλεσμα δικαστικής απόφασης, παραβιάζει την υποχρέωση συμμόρφωσης που της επιβάλλεται από τα άρθρα 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 παρ. 1 του ν. 3068/2002 και 198 του

ΚλιοικΔικ, ανεξαρτητως συνδρομής των όρων του δεδिकाσμένου. Η παράλειψη αυτή των διοικητικών οργάνων να προβούν στις οφειλόμενες ενέργειες μπορεί, επιπλέον, εφόσον συντρέξουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 932 ΑΚ, να θεμελιώσει εναντίον της Διοίκησης, εκτός από την αξίωση για άρση της προσβολής και αξίωση για εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης (ΣτΕ 3586/2011 σκ. 5, πρβλ. ΑΠ 3/2008, 1568/2004, 1050/1999, 225, 1133/1998).» (βλ. σκέψη 10 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.4.2. «Για οποιαδήποτε διαφορά ανακύπτει που έχει μεν ως πηγή τη σύμβαση αλλά δεν αφορά σε αξιώσεις του αναδόχου, οι οποίες προβλέπονται και ρυθμίζονται από τις εκάστοτε ειδικές για τις διοικητικές συμβάσεις διατάξεις, χωρεί ευθεία αγωγή για αποζημίωσή του, η οποία δικάζεται σε πρώτο και τελευταίο βαθμό από το αρμόδιο διοικητικό εφετείο (ΣτΕ 77/2009 σκ. 8). Επομένως, παραδεκτώς, με την κρινόμενη αγωγή σωρεύεται και αίτημα καταβολής αποζημίωσης λόγω ηθικής βλάβης της ενάγουσας, κατ' άρθρο 932 ΑΚ.» (βλ. σκέψη 22 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.4.3. «Η ενάγουσα διατείνεται ότι από την, επί δαιδεκαετία, αδικαιολόγητη άρνηση της Διοίκησης να συμμορφωθεί σε εκτελεστή διοικητική πράξη και, εν συνεχεία, σε δικαστική απόφαση υπέστη ηθική βλάβη, για την αποκατάσταση της οποίας επιδιώκει να της καταβληθεί το ποσό των 50.000 ευρώ. Ενόψει των ανωτέρω δεδομένων, το Δικαστήριο κρίνει ότι η επί μακρό χρόνο άρνηση της Διοίκησης να συμμορφωθεί, αρχικώς, με το περιεχόμενο εκτελεστής διοικητικής πράξης (12 έτη έως την άσκηση της αγωγής) και, εν συνεχεία, με το ακυρωτικό αποτέλεσμα δικαστικής απόφασης (4 έτη έως την άσκηση της αγωγής), προκάλεσε στην ενάγουσα ηθική βλάβη, για την αποκατάσταση της οποίας δικαιούται να λάβει το εδλόγο, κατά την κρίση του, ποσό των 5.000 ευρώ, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 932 ΑΚ.» (βλ. σκέψη 23 της αναιρεσιβαλλομένης)

4. Επί των λόγων αναίρεσης

4.1. ΠΡΩΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ: Εσφαλμένη ερμηνεία και πλημμελής εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 7 νδ 1266/1972 και του άρθρου 12 παρ. 1 του ν, 889/1979 που διέπουν την επίδικη σχέση. (λόγος αναίρεσης εκ του άρθρου 56 παρ. 1δ του πδ 18/1989)

Με τη διάταξη της παρ. του άρθρου 7 νδ 1266/1972, που τυγχάνει εφαρμοστέα στην ένδικη υπόθεση λόγω του χρόνου σύναψης (10.04.1985) της διοικητικής σύμβασης από την οποία απορρέει η αξίωσή μας ορίζεται ότι: «*Η πληρωμή εις τον ανάδοχον του έργου γίνεται τμηματικώς κατά την διάρκειαν της κατασκευής του έργου βάσει πιστοποιήσεως των εκτελεθεισών εργασιών. Αι πιστοποιήσεις συντάσσονται παρά του αναδόχου του έργου κατά χρονικά διαστήματα καθοριζόμενα εν τη συμβάσει, αι δε βάσει αυτών πληρωμαί ενεργούνται παρά του κυρίου του έργου, μετ' έλεγchon και επισημειωματικὴν έγκρισιν της διευθυνούσης Υπηρεσίας, εντός μηνός από της υποβολής των. Εάν η πληρωμή καθυστερήσῃ πέραν του μηνός από της λήξεως της προθεσμίας καθ' ην όφειλε να πραγματοποιηθεί άνευ υπαιτιότητας του αναδόχου του έργου, ούτος δικαιούται τόκου υπερημερίας επί των καθυστερουμένων ποσών προς εξ' τοις εκατόν (6%) ετησίως, από της υποβολής περί τούτου οχλήσεως»*

Περαιτέρω με την διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 12 ν. 889/1979 ορίζεται ότι: «*1. Δια την καθυστέρησιν πληρωμής πιστοποιήσεως δημοσίου έργου άνευ υπαιτιότητος του αναδόχου, πέραν των υπό του άρθρου 7 παρ. 1 του Ν.Α. 1266/1972 προθεσμιών, οφείλεται αυτοδικαίως ο εκάστοτε ισχύων τόκος υπερημερίας μη εφαρμοζομένης εν προκειμένω πάσης ετέρας ειδικής ή γενικής διατάξεως προβλεπούσης μειωμένον τόκον δια το δημόσιον ή οιαδήποτε έτερα πρόσωπα.»*

Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι μόνη η καθυστέρηση πληρωμής πιστοποίησης εκτελεσθεισών εργασιών και του οφειλομένου γι' αυτές ανταλλάγματος πέραν του διμήνου από την υποβολή της, χωρίς υπαιτιότητα του αναδόχου, καθιστά αυτομάτως υπερήμερο τον κύριο του έργου, ο οποίος υπό την παρέλευση του εν λόγω διμήνου και μέχρι την πλήρη εξόφληση του ποσού της πιστοποίησης οφείλει αυτοδικαίως και χωρίς σχετική όχληση τόκο υπερημερίας, όπως αυτός ισχύει κάθε φορά (ΣτΕ 2447/2006, Σ.τ.Ε. 1525, 3224/2004, 1009/2005 κ.ά.)

Από την διάταξη του άρθρου 7 παρ. 1 του ν.δ. 1266/1972, η οποία ρητώς αναφέρεται μόνον στις συνέπειες καθυστέρησης πληρωμής πιστοποίησης, όχι δε και στις συνέπειες καθυστέρησης εκδόσεως ή εγκρίσεως από την υπηρεσία άλλων πράξεων, έστω και αν οι πράξεις αυτές αποτελούν προϋπόθεση πληρωμής του αναδόχου, προκύπτει ότι τέτοιοι υπερημερίας οφείλονται αποκλειστικώς και μόνον εάν παρέλθει άπρακτο δίμηνο από την υποβολή πιστοποίησης προς έγκριση. Συνεπώς, ο ανάδοχος του έργου δεν δικαιούται τόκους υπερημερίας από χρόνο προγενέστερο της παρελεύσεως διμήνου από την υποβολή της πιστοποίησης, έστω

και αν η υποβολή αυτή καθυστέρησε λόγω εγέρσεως αμφισβητήσεως ως προς το ύψος της αμοιβής του αναδόχου. Εφόσον δε η διέπουσα το επίδικο έργο νομοθεσία περί εκτελέσεως δημοσίων έργων προβλέπει ότι τόκοι υπερημερίας οφείλονται αποκλειστικώς και μόνο στην ανωτέρω περίπτωση, δεν είναι δυνατόν να επιδικασθούν τόκοι υπερημερίας στον ανάδοχο δημοσίου έργου και σε άλλες περιπτώσεις κατ' εφαρμογή διατάξεων του Αστικού Κώδικα, (βλ. ΣτΕ 2246/2009, ΣτΕ 1302/2009 Ολομ., 136/2004 επταμ.).

Εξ άλλου, υπό το καθεστώς του ν.δ. 1266/1972 (άρθρο 7 παρ. 1 ν.δ. 1266/1972, Α' 198, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 12 παρ. 1 του ν. 889/1979, Α' 77), σε περίπτωση καθυστέρησης πληρωμής των πιστοποιήσεων εκτελεσθεισών εργασιών, χωρίς υπαιτιότητα του αναδόχου, οφειλόταν αυτοδικαίως ο εκάστοτε γενικώς ισχύων τόκος υπερημερίας, ανερχόμενος, δυνάμει των Π.Υ.Σ. 145/1979 (Α' 233), 193/1979 (Α' 287) και, στη συνέχεια, δυνάμει της Π.Υ.Σ. 120/1990 (Α' 143), σε 34%, μη εφαρμοζόμενης κάθε άλλης ειδικής ή γενικής διάταξης, η οποία προέβλεπε μειωμένο τόκο για το Δημόσιο (πρβλ. Σ.τ.Ε. 174/1998 7μ., 471/1992 κ.ά.). Το καθεστώς, όμως, τούτο μεταβλήθηκε με το άρθρο 5 παρ. 8 του νεότερου ν. 1418/1984 (Α' 23), ο οποίος όρισε ότι για την καθυστέρηση πληρωμής των λογαριασμών, χωρίς υπαιτιότητα του αναδόχου, οφείλεται, από τη σχετική έγγραφη δήλωση, ο για τις οφειλές του Δημοσίου γενικώς ισχύων τόκος. Στη συνέχεια, δυνάμει των άρθρων 18 του ν. 1947/1991 (Α' 70) και 2 παρ. 6 του ν. 2229/1994 (Α' 138), το ποσοστό του υπό του Δημοσίου οφειλόμενου τόκου υπερημερίας ορίστηκε σε 85% του τόκου των εξαμηνιαίων εντόκων γραμματίων του Δημοσίου. Η νεότερη δε αυτή ρύθμιση, η οποία θεσπίστηκε, σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση του νομοθετήματος, λόγω της σημαντικής υστέρησης του ποσοστού 6% των καταβαλλόμενων τόκων υπερημερίας του Δημοσίου σε σύγκριση με τον προεξοφλητικό τόκο, με τον οποίο επιβαρύνονταν από τις τράπεζες οι προεξοφλήσεις των καθυστερημένων πιστοποιήσεων δημοσίων έργων, έχει εφαρμογή, κατά ρητή διάταξη του άρθρου 27 παρ. 2 του αυτού ν. 1418/1984 (σε συνδυασμό προς το άρθρο 15 παρ. 4 και 5 του ν. 1561/1985, Α' 148) επί συμβάσεων οι οποίες καταρτίζονται βάσει προσφορών υποβαλλομένων μετά την 31.12.1985, ενώ οι προγενέστερες συμβάσεις εξακολουθούν να διέπονται από τις προϊσχύσασες διατάξεις μέχρι την αποπεράτωση και εκκαθάριση αυτών (βλ. ΣτΕ 174/1998 7μ.).

τόκος υπερημερίας οφείλεται αυτοδικαίως από την πάροδο του κρισίμου, κατά τα ανωτέρω, χρόνου, χωρίς να χρειάζεται ούτε προηγούμενη όχληση από τον ανάδοχο, ούτε απόδειξη εκ μέρους του περί επελεύσεως ζημίας. Αντίστοιχα ενόψει της αποκλειστικής εφαρμογής επί του ενδίκου ζητήματος της οφειλής τόκων υπερημερίας και του χρόνου έναρξης αυτής των ειδικών διατάξεων των άρθρων 7 παρ. 1 του ν.δ. 1266/1972 και 12 παρ. 1 του ν. 889/1979, τυγχάνει ανεφάρμοστη κάθε διάταξη σύμφωνα με την οποία η έναρξη της τοκοδοσίας σε βάρος του αρχίζει μόνο από την επίδοση κατανηφιστικής αγωγής ή προσφυγής (βλ. ΣτΕ 2447/2006 σκ. 6 και 3223/2004)

Εν προκειμένω, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στη αγωγή μας (βλ. σελ. 3 στιχ. 27 έως 29 της αγωγής) και όσα έγιναν δεκτά από το Διοικητικό Εφετείο (βλ. σελ. 14 στιχ. 17 έως 21 σκέψη 14 της προσβαλλόμενης απόφασης) οι επίδικοι υπ' αριθμ. 37^{ος} έως και 43^{ος} λογαριασμοί (πιστοποιήσεις) υποβλήθηκαν στην εναγομένη αναθέτουσα αρχή και εγκρίθηκαν αρμοδίως από τον Προϊστάμενο της διευθύνουσας Υπηρεσίας (Γ.Ε., Διεύθυνσης Τεχνικών υπηρεσιών Ν.Α. Ζακύνθου) χωρίς παρατηρήσεις στις 20.09.2009. Επομένως κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 7 παρ. 1 του ν.δ. 1266/1972 και 12 παρ. 1 του ν. 889/1979 μετά παρέλευση μηνός από την εν λόγω ημερομηνία, ήτοι από τις 21.10.2009 οφείλεται αυτοδικαίως τόκος υπερημερίας μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. Μάλιστα οφείλεται ο εκάστοτε γενικώς ισχύων τόκος υπερημερίας, δοθέντος ότι η σύμβαση από την οποία απορρέουν οι ένδικες απαιτήσεις μας συνήφθη στις 10.04.1985, ήτοι προ τις 31.12.1985 κι επομένως διέπεται από τις προϊσχύσασες διατάξεις μέχρι την αποπεράτωση και εκκαθάριση αυτών

Προικύπτει συνακόλουθα ότι το Διοικητικό Εφετείο, κατά την έκδοση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, απορρίπτοντας το αίτημά μας για επιδίκαση τόκων από την παρέλευση μηνός από την έγκριση των λογαριασμών/πιστοποιήσεων, με την αιτιολογία ότι η αγωγή δεν είχε επιδοθεί στο Δημόσιο εσφαλμένα ερμήνευσε και εσφαλμένα εφήρμοσε τις ουσιαστικές διατάξεις των άρθρων 7 παρ. 1 του ν.δ. 1266/1972 και 12 παρ. 1 του ν. 889/1979. Αντιθέτως εάν το Δικαστήριο είχε ερμηνεύσει και εφαρμόσει ορθά τις ανωτέρω διατάξεις, στην περίπτωση αυτή θα είχε κάνει καθ' ολοκληρίαν δεκτό το σχετικό αγωγικό αίτημα και θα μας είχε επιδικάσει το ποσό των 1.249.983 ευρώ εντόκως, με τον εκάστοτε γενικώς ισχύοντα τόκο υπερημερίας από 21.10.2009 και μέχρι ολοσχερούς εξοφλήσεως.

Επομένως η προβαλλόμενη απόφαση υπέπεσε στην αναιρετική πλημμέλεια εκ του άρθρου 56 παρ. 1δ πδ 18/1989 περί εσφαλμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 7 νδ 1266/1972 και του άρθρου 12 παρ. 1 του ν. 889/1979 που διέπουν την επίδικη σχέση. Η προβαλλόμενη αναιρετική πλημμέλεια προέκυψε για πρώτη φορά με την έκδοση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

Επί του παραδεκτού της παρούσης εφέσεως σύμφωνα με το άρθρο 53 παρ. 3 πδ 18/1989: Για το παραδεκτό του παρόντος δικογράφου αναφέρουμε ότι υπάρχει αντίθεση της προβαλλόμενης απόφασης προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας συγκεκριμένα:

(α) Υφίσταται αντίθεση προς τις ΣτΕ 2447/2006, Σ.τ.Ε. 1525, 3224/2004, 1009/2005, που έχουν κρίνει ότι

«μόνη η καθυστέρηση πληρωμής πιστοποίησης εκτελεσθεισών εργασιών και του οφειλομένου γι' αυτές ανταλλάγματος πέραν του διμήνου από την υποβολή της, χωρίς υπαιτιότητα του αναδόχου, καθιστά αυτομάτως υπερήμερο τον κύριο του έργου, ο οποίος από την παρέλευση του εν λόγω διμήνου και μέχρι την πλήρη εξόφληση του ποσού της πιστοποίησης οφείλει αυτοδικαίως και χωρίς σχετική όχληση τόκο υπερημερίας, όπως αυτός ισχύει κάθε φορά»

(β) Υφίσταται αντίθεση προς τις ΣτΕ 2246/2009, ΣτΕ 1302/2009 Ολομ., 136/2004 επιταμ., που έχουν κρίνει ότι

«Από την παρατεθείσα στην προηγούμενη σκέψη διάταξη του άρθρου 7 παρ. 1 του ν.δ. 1266/1972, η οποία ρητώς αναφέρεται μόνον στις συνέπειες καθυστέρησης πληρωμής πιστοποιήσεως, όχι δε και στις συνέπειες καθυστέρησης εκδόσεως ή εγκρίσεως από την υπηρεσία άλλων πράξεων, έστω και αν οι πράξεις αυτές αποτελούν προϋπόθεση πληρωμής του αναδόχου, προκύπτει ότι τόκοι υπερημερίας οφείλονται αποκλειστικώς και μόνον εάν παρέλθει άπρακτο δίμηνο από την υποβολή πιστοποιήσεως προς έγκριση»

(γ) υφίσταται αντίθεση προς τις ΣτΕ 2447/2006 σικ., 6 και 3223/2004, που έχουν κρίνει ότι :

«ενόψει της αποκλειστικής εφαρμογής επί του ενδίκου ζητήματος της οφειλής τόκων υπερημερίας και του χρόνου έναρξης αυτής των ειδικών διατάξεων των άρθρων 7 παρ. 1 του ν.δ. 1266/1972 και 12 παρ. 1 του ν. 889/1979, τυγχάνει ανεφάρμοστη κάθε διάταξη σύμφωνα με την οποία η έναρξη της τοκοδοσίας σε βάρος του αρχίζει μόνο από την επίδοση καταμνηφιστικής αγωγής ή προσφυγής»

Επομένως η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί κατ' αποδοχή του παρόντος λόγου αναίρεσης

4.2. ΔΕΥΤΕΡΟΣ (2^{ος}) ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ: Εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της αρχής της νομιμότητας και της απαγόρευσης παρεμπόδισης ελέγχου ατομικών διοικητικών πράξεων (λόγος αναίρεσης εκ του άρθρου 56 παρ. 1δ του πδ 18/1989)

Το τεκμήριο νομιμότητας, που συνοδεύει τη διοικητική πράξη από τη «γέννησή» της μέχρι την εξαφάνισή της, εφαρμόζεται, κατά κύριο λόγο, στο πεδίο των ατομικών διοικητικών πράξεων. Έτσι, μετά την πάροδο της προθεσμίας προσβολής μιας ατομικής διοικητικής πράξης, δεν μπορεί να ελεγχθεί παρεμπιπτότως το κύρος της τελευταίας στο πλαίσιο, ουσιαστικής ή αικρωτικής, δίκης που έχει προκύψει από την προσβολή έτερης διοικητικής πράξης. (αντί πολλών βλ. ΣτΕ 379/2007)

Με το άρθρο 16 του νδ 1266/1972 ορίζεται ότι : « 1. Κατά πάσης πράξεως της διευθυνούσης Υπηρεσίας, κρινομένης υπό του αναδόχου του έργου ως βλαπτικής εννόμου συμφέροντος αυτού, χωρεί ένστασις. Εκτός αν άλλως ορίζεται εις ειδικάς περιπτώσεις υπό του παρόντος Ν.Δ/τος ή των εις εκτέλεσιν αυτού εκδιδομένων Β.Δ/των, η ένστασις ασκείται εντός ανατρεπτικής προθεσμίας 15 ημερών από της καθ' ιονδήποτε τρόπον επιδόσεως τω αναδόχω της πράξεως, δια καταθέσεως εις το γραφείον της διευθυνούσης Υπηρεσίας. 2. Είς αν άλλως ορίζεται εις συγκεκριμένας περιπτώσεις, η ένστασις απευθύνεται εις την ιεραρχικώς προϊσταμένην της διευθυνούσης Υπηρεσίας Αρχήν. Η αρμοδία Αρχή υποχρεούται όπως αποφανθή επί της ενστάσεως εντός δύο μηνών από της καταθέσεως ταύτης. 3. Εν περιπτώσει διαφωνίας του ενισταμένου προς την κατά την προηγουμένην παράγραφον απόφασιν ή εν περιπτώσει παρελεύσεως απράκτου της κατά την αυτήν παράγραφον διμήνου προθεσμίας, ο ανάδοχος του έργου ασκεί εντός ανατρεπτικής προθεσμίας τριών μηνών από της κοινοποιήσεως αυτού της επί της ενστάσεως του απόφασεως ή της απράκτου παρελεύσεως της διμήνου προθεσμίας

αίτησιν θεραπείας. Αίτησις θεραπείας ασκείται επίσης, χωρίς να απαιτήται να έχη προηγηθή ένστασις, και επί αποφάσεων ή πράξεων των προϊσταμένων της διευθυνούσης Υπηρεσίας Αρχών ή του κυρίου του έργου, εφ' όσον δι' αυτών το πρώτον γεννάται διαφωνία. Η αίτησις θεραπείας εις την περίπτωσιν ταύτην ασκείται εντός ανατρεπτικής προθεσμίας τριών μηνών από της κοινοποιήσεως της τοιαύτης αποφάσεως ή ράξεως. 4. Η αίτησις θεραπείας απευθύνεται προς τον Υπουργόν Δημοσίων Έργων επιδομένη απ' ευθείας αυτώ. 5. Δικαίωμα αιτήσεως θεραπείας κατά τα ανωτέρω έχει και ο κύριος του έργου, οσάκις ούτος δεν είναι το Δημόσιον αλλά έτερον υπαγόμενον εις το παρόν πρόσωπον. 6. Εις τας περιπτώσεις καθ' ας κύριος του έργου δεν είναι το Δημόσιον, αντίγραφον της υπ' οιουδήποτε των συμβεβλημένων μερών ασκηθείσης αιτήσεως θεραπείας επιδίδεται υπό του υποβαλόντος την αίτησιν, εντός δεκαημέρου από της εις τον Υπουργόν επιδόσεως, και προς το έτερον μέρος το οποίον δύναται, εντός ανατρεπτικής προθεσμίας ενός μηνός από της εις αυτό επιδόσεως του αντιγράφου, να υποβάλη προς τον Υπουργόν Δημοσίων Έργων τας τυχόν αντιρρήσεις του επί της ασκηθείσης αιτήσεως θεραπείας. Εκ της τυχόν μη υποβολής αντιρρήσεων υπό του ετέρου των συμβεβλημένων, δεν τεκμαίρεται αποδοχή υπό τούτου των εν τη υποβληθείση προβαλλομένων, άτινα είναι δυνατόν να αποκρουσθούν το πρώτον και επί Δικαστηρίου έτι. 7. Επί πάσης αιτήσεως θεραπείας αποφαινεται ο Υπουργός Δημοσίων Έργων μετά γνώμην του Τεχνικού Συμβουλίου εντός προθεσμίας τριών μηνών από της εις αυτόν επιδόσεως της αιτήσεως θεραπείας. 8. Εις το Συμβούλιον συζητείται διαφορά καλουμένων υποχρεωτικώς του αναδόχου ως και του εκπροσώπου του νομικού προσώπου, οσάκις παρά τούτου ασκείται αίτησις θεραπείας, ή εάν τούτο προέβλεν αντιρρήσεις κατά την παράγραφον 6 του παρόντος άρθρου. Το Συμβούλιον κρίνει κατ' αρχήν το εμπρόθεσμον της αιτήσεως θεραπείας και της τυχόν προηγηθείσης ενστάσεως και εν συνεχεία γνωματεύει ητιολογημένως επ' αυτών, αποβλέπον εις την απονομήν του κατ' ουσίαν δικαίου. 9. Εάν ο ασκήσας την αίτησιν δεν αποδέχεται την απόφασιν του Υπουργού Δημοσίων Έργων ή εάν ο Υπουργός δεν αποφανθή εντός τριμήνου από της επιδόσεως εις αυτόν της αιτήσεως θεραπείας, δικαιούται ο ασκήσας την αίτησιν να προσφύγη εις την διαδικασίαν του επομένου άρθρου. 10. Οσάκις κύριος του έργου είναι το Δημόσιον, επί εμπροθέσμως επιδοθείσης αιτήσεως θεραπείας, η μη άσκησις προσφυγής ενάπιον του Εφετείου εντός της κατά το επόμενον άρθρον προθεσμίας ή η εκκρεμοδικία επί ασκηθείσης προσφυγής δεν κωλύουν την έκδοσιν αποφάσεως επί της αιτήσεως θεραπείας και μετά την εκπνοήν της κατά την προηγουμένην παράγραφον τριμήνου προθεσμίας, ουχί όμως πέραν του έτους από της λήξεως ταύτης ή μετά την

έκδοσιν οριστικής αποφάσεως επί τυχόν σικηθείσης προσφυγής. Κατά της εκδιδόμενης κατά την παρούσαν παράγραφον αποφάσεως επί αιτήσεως θεραπείας ουδέν ένδίκον μέσον δύναται να ασκηθή, τυχόν όμως εκκρεμής δίκη δύναται να συνεχισθή της επί ταύτης εκδιδόμενης αποφάσεως του Εφετείου κατισχυούσης. 11. Οπου εις το παρόν άρθρον αναφέρεται ο Υπουργός Δημοσίων Έργων, νοούνται και αι έτεροι Αρχαί εις ας κατά τας περί διοικητικής αποκεντρώσεως διατάξεις, μετεβιβάσθη η αρμοδιότης του Υπουργού Δημοσίων Έργων προς λήψιν αποφάσεως επί αιτήσεως θεραπείας.»

Έν προκειμένω σύμφωνα με όσα αναπτύσσουμε αναλυτικά στην αγωγή μας (βλ. σελ. 1 έως 3 της αγωγής), αλλά και έγιναν δεκτά με την προσβαλλόμενη απόφαση, (βλ. σκέψη 14 σελ. 9 έως 15 της αναιρεσιβαλλομένης) η ενάγουσα εταιρία μας με την από 10.4.1985 σύμβαση που συνήψε με τη Νομαρχία Ζακύνθου, κατόπιν δημοπρασίας που διενεργήθηκε στις 14.3.1985, ανέλαβε την εκτέλεση του έργου «Συμπληρωματικά έργα προστασίας λιμένος Ζακύνθου Α' Φάση», συνολικής αξίας 151.018.529 δραχμών. Κατά την εκτέλεση του έργου ανέκυψε ανάγκη εκτέλεσης νέων εργασιών, πέραν εκείνων που είχαν προβλεφθεί με τη σύμβαση, για τις οποίες συντάχθηκαν διαδοχικά, από την αρμόδια αρχή, συγκριτικοί πίνακες. Έν συνεχεία, ύστερα από την υποβληθείσα στις 29.1.1993 τελική επιμέτρηση της επιβλέπουσας μηχανικού Μαρίας Σιδηροκαστρίτη, η αρμόδια Επιτροπή προέβη, στις 17.7.1998, στην προσωρινή και οριστική παραλαβή του εν λόγω έργου, όπως προκύπτει από το κατά την ίδια ημερομηνία συνταχθέν Πρωτόκολλο Προσωρινής και Οριστικής Παραλαβής της Διεύθυνσης Δημοσίων Έργων του Υπουργείου Δημοσίων Έργων, το οποίο εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 2037/20.7.1998 απόφαση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών (Δ.Τ.Υ.) της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, ως Προϊσταμένης Αρχής του έργου. Με το ίδιο ως άνω Πρωτόκολλο, η προαναφερόμενη Επιτροπή εξέτασε και απέρριψε τα παρακάτω όλα τα διατυπωθέντα αιτήματα πλην του υπό στοιχεία ε' αιτήματος).

Κατά της απόφασης αυτής της Επιτροπής Παραλαβής του Έργου, κατά το μέρος που απέρριψε τα ανωτέρω αιτήματα της, πλην του υπό στοιχ. ε', η οποία εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 2037/20.7.1998 απόφαση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Νομού Ζακύνθου, η ενάγουσα εταιρία μας άσκησε την από 9.12.1998 αίτηση θεραπείας ενώπιον του Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων (Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε.).

Η ανωτέρω αίτηση θεραπείας διαβιβάστηκε, με το υπ' αριθ. Δ4/356/φ.14/Ε.Ι/30.12.1998 έγγραφο του Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. στον Γενικό Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ο οποίος, με την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασή του, αποφάσισε τα εξής: «Επί του 1α αιτήματος: το Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. τον Ιούνιο του 1998 ενέκρινε χρηματοδότηση; 20.000.000 δραχμών, με την οποία καλύφθηκε η από ετών εγκεκριμένη πίστωση. Στη συνέχεια, ο κ. Υπουργός ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., με την υπ' αριθ. 1775/16.2.1999 απόφασή του, εγκρίνει συμπληρωματική πίστωση 72 εκ. δρχ., αποδεχόμενος το αίτημα της Δ.Τ.Υ. Ν.Α. Ν. Ζακύνθου, περί αποπληρωμής της εργολαβίας. Κατόπιν αυτών, η Δ.Τ.Υ. Ν. Ζακύνθου καλείται να ενεργήσει αμέσως τα δέοντα (σύνταξη Σ.Π. σύμφωνα με το Πρωτόκολλο Οριστικής Παραλαβής), για την άμεση αποπληρωμή της εργολαβίας, ώστε να διαφυλάξει το Ελληνικό Δημόσιο από την καταβολή τόκων, τουλάχιστον για τον, μετά την υπ' αριθμ. 1775/16.2.1999 υπουργική απόφαση, χρόνο. Επί του 1β αιτήματος: τη μερική και σύμφωνη με τη γνωμοδότηση αποδοχή του, ήτοι περικοπή κατά πενήντα επί τοις εκατό (50%) του κατά το άρθρο 12 του ν. 889/1979 συμβατικού τόκου και καταβολή εις την ανάδοχο εταιρεία του υπολοίπου πενήντα επί τοις εκατό του άρθρου 12 του ν. 889/1979, για το χρονικό διάστημα από 29.1.1993 μέχρι την έκδοση της απόφασης επί της αίτησης θεραπείας. - Παράταση με αναθεώρηση μέχρι την 29.1.1993, με πληρωμή όλων των, μετέπειτα του 35ου, λογαριασμών, με αναθεώρηση Α' τριμήνου του 1993. - Καταβολή του συμβατικού τόκου, όπως αυτός προβλέπεται από το άρθρο 12 του ν. 889/1979, από την υπογραφή της παρούσας απόφασης και μετά. Επί του 2α αιτήματος: την κατά τη γνωμοδότηση μερική αποδοχή του αιτήματος αυτού, για την καταβολή γενικών εξόδων για τον πρόσθετο χρόνο εργασίας, το οποίο αφενός περιορίζεται στο τριάντα επί τοις εκατό (30%) και αφετέρου απορρίπτεται η καταβολή οιασδήποτε τόκου μέχρι και σήμερα, ημερομηνία από την οποία θα ισχύει ο κατά το άρθρο 12 του 889/1979 τόκος. Επί του 2β αιτήματος: την κατά τη γνωμοδότηση πληρωμή των πρόσθετων εργασιών της λιθορριπής και των φυσικών ογκολίθων του προσήνεμου μώλου, με πρόσθετες τιμές 60 δρχ./κ.μ. και 220 δρχ./κ.μ. αντιστοίχως, ισχυόντων κατά τα λοιπά των αναφερομένων στο άρθρο 1β της παρούσας απόφασης. Επί του 2γ αιτήματος: την καθ' ολοκληρία απόρριψη της πληρωμής, έστω και μέρους των προμηθειών των εγγυητικών επιστολών που αντιστοιχούν στην μακροχρόνια, λόγω έλλειψης πίστωσης, παρακράτησή τους. Επί του 3α1 αιτήματος: για την καταβολή των προσαυξήσεων του Φ.Π.Α., ο οποίος αφενός δεν αποδόθηκε όπου έπρεπε, αφετέρου παρά τα οριζόμενα από τον νόμο κατασχέθηκε και παρακατατέθηκε, αποδεχόμεθα τη γνωμοδότηση και

εγκρίνουμε την προς την Εφορία καταβολή των προσαυξήσεων, οι οποίες την 25.9.1999, ανέρχονται σε 3,9 εκ. δρχ.; ισχυόντων κατά τα λοιπά των προβλεπομένων στο 2α της παρούσας απόφασης. Επί του 3α2 αιτήματος: απορρίπτουμε το αίτημα καταβολής των 15 εκ. δρχ. για επιβαρύνσεις προς Εφορία, Ι.Κ.Α., Ν.Α.Τ. κ.λπ., οι οποίες προήλθαν από την καθυστέρηση της αποπληρωμής, όπως απορρίπτεται και η καταβολή 2,4 εκ. δρχ., που προήλθαν από την καθυστέρηση πληρωμής από τον Τ.Α.Σ. Ζακύνθου, Επί του 3β αιτήματος: εγκρίνουμε την άτοικη μέχρι σήμερα με απ' ευθείας καταβολή στην αρμόδια Εφορία της επιβάρυνσης, που προέκυψε από την πρόσθετη φορολόγηση των αφορολόγητων αποθεματικών και η οποία δεν θα υπήρχε αν η αποπληρωμή είχε γίνει μέχρι το 1997, ισχυόντων κατά τα λοιπά των προβλεπομένων στο 2α της παρούσας απόφασης. Επί του 3γ αιτήματος: απορρίπτουμε την λόγω καθυστερημένης αποπληρωμής επιβάρυνση; 9,3 εκ. δρχ. προς τράπεζες, όπως απορρίπτουμε επίσης και την καταβολή του ποσού 2,7 εκ. δρχ. που προέκυψαν από την μη εφαρμογή των κείμενων διατάξεων από τον Τ.Α.Σ. Ζακύνθου.

Ως προείρηται με την ως άνω υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφασή του ο Γενικός Γραμματέας Περιφέρειας Ιονίων Νήσων αποφάσισε την καταβολή των ποσών των όλων των, μετέπειτα του 35ου, λογαριασμών (πιστοποιήσεων) με καταβολή του τόκου, που προβλέπεται από το άρθρο 12 του ν. 889/1979, από την υπογραφή της απόφασης και εντεύθεν.

Η εν λόγω υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφαση του ο Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων δεν έχει μέχρι σήμερα προβληθεί δικαστικά, ούτε έχει ακυρωθεί ούτε έχει ανακληθεί επομένως το περιεχόμενο της δέσμευε το Διοικητικό Εφετείο Πατρών, το οποίο δεν μπορούσε να εξετάσει παρεμπιπτόντως το κύρος της εν λόγω απόφασης αλλά δεσμευόταν από το περιεχόμενό της.

Σημειωτέον ότι η νομιμότητα της εν λόγω απόφασης του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων είχε επικυρωθεί τόσο με την υπ' αριθμ. 239/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, που ακύρωσε ως παράνομη την παράλειψη της διοίκησης να συμμορφωθεί με την απόφαση του Γενικού Γραμματέα, όσο και με την υπ' αριθμ. 157/2020 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, που ακύρωσε την υπ' αριθμ. 5038/2087/27.1.2012 απόφαση του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, με την οποία ανακλήθηκε η υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, με ρητή επίκληση της υποχρέωσης της Διοίκησης να συμμορφωθεί προς την εξ αυτής απορρέουσα υποχρέωση, στην οποία αναντιλέκτως

περιλαμβάνεται και η ρητά μνημονευόμενη στην απόφαση του Γενικού Γραμματέα υποχρέωση της Περιφέρειας να καταβάλει τους τόκους που προβλέπονται από το άρθρο 12 του ν. 889/1979 από την υπογραφή της απόφασης και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση.

Επομένως το Διοικητικό Εφετείο Πατρών, απορρίπτοντας το αίτημα επιδίκασης τόκων και μη συμμορφούμενο με το περιεχόμενο της υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασης του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, που είχε διατάξει την έντοκη καταβολή των ποσών των λογαριασμών/πιστοποιήσεων ευθέως παραβίασε την αρχή της νομιμότητας, αρνούμενο να εφαρμόσει το περιεχόμενο της εν λόγω απόφασης, προβαίνοντας σιωπηρά σε παρεμπόδιοντα έλεγχο της επίμαχης ατομικής διοικητικής πράξης, και αγόμενο εμμέσως σε ακύρωση και μη εφαρμογή της.

Προκύπτει συνακόλουθα ότι το Διοικητικό Εφετείο, κατά την έκδοση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, απορρίπτοντας το αίτημά μας για επιδίκαση τόκων από την παρέλευση μηνός από την έγκριση των λογαριασμών/πιστοποιήσεων, παρά την αντίθετη ρητή μνεία της υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασης του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, που εκδόθηκε επί της από μερους μας κατά το άρθρο 16 του νδ 1266/1972 ασκηθείσης αίτησης θεραπείας, προέβη σε παρεμπόδιοντα έλεγχο της νομιμότητας και μη εφαρμογή της άνω ατομικής διοικητικής πράξης παραβιάζοντας ωσαύτως την αρχή της νομιμότητας, την οποία εσφαλμένα ερμήνευσε και εσφαλμένα εφήρμοσε. Αντιθέτως εάν το Δικαστήριο είχε ερμηνεύσει και εφαρμόσει ορθά την εν λόγω αρχή και είχε στοιχηθεί προς το περιεχόμενο της άνω απόφασης του Γενικού Γραμματέα, στην περίπτωση αυτή θα είχε κάνει καθ' ολοκληρίαν δεκτό το σχετικό αγωγικό αίτημα και θα μας είχε επιδικάσει το ποσό των 1.249.983 ευρώ εντόκως, με τον εκάστοτε γενικώς ισχύοντα τόκο υπερημερίας από 21.10.2009 και μέχρι ολοσχερούς εξοφλήσεως.

Επομένως η προβαλλόμενη απόφαση υπέπεσε στην αναιρετική πλημμέλεια εκ του άρθρου 56 παρ. 1δ πδ 18/1989 περί εσφαλμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής της αρχής της νομιμότητας, που διέπουν την επίδικη σχέση. Η προβαλλόμενη αναιρετική πλημμέλεια προέκυψε για πρώτη φορά με την έκδοση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

Επί του παραδεικτού της παραύσης εφέσεως σύμφωνα με το άρθρο 53 παρ. 3 πδ 18/1989: Για το παραδεκτό του παρόντος δικογράφου αναφέρουμε ότι υπάρχει

αντίθεση της προσβαλλόμενης απόφασης προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας και συγκεκριμένα προς τις ΣτΕ 379/2007, 3306/1994 που έχουν κρίνει ότι Δεν επιτρέπεται παρεμπόδιση έλεγχος ατομικών διοικητικών πράξεων, που δεν προσβάλλονται. Επίσης υφίσταται αντίθεση με την υπ' αριθμ. 239/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, που έχει καταστεί αμετάκλητη και έχει κρίνει επί της υποχρέωσης της εναγομένης να συμμορφωθεί με την έκδοση των κατά νόμο αναγκαίων εκτελεστών πράξεων, με την υπ' αριθμ. 18958/17-12-1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων.

Επομένως η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί κατ' αποδοχή του παρόντος λόγου αναίρεσης

4.3. ΤΡΙΤΟΣ (3^{ος}) ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ: Υπαρξη δύο ή περισσότερων τελεσίδικων αποφάσεων που είναι αντιρατικές μεταξύ τους στην ίδια υπόθεση και για τους ίδιους διαδίκους και παραβίαση του δεδικασμένου που απορρέει από τις υπ' αριθμ. 239/2007 και υπ' αριθμ. 157/2020 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Πατρών (λόγος αναίρεσης εκ του άρθρου 56 παρ. 1ε του πδ 18/1989)

Ως ανωτέρω εκθέτουμε κατόπιν της από μέρους της εταιρίας μας άσκησης αίτησης θεραπείας κατά το άρθρο 16 νδ 1266/1972 εκδόθηκε η υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, που την έκανε εν μέρει δεκτή και μεταξύ άλλων διέταξε την καταβολή των ποσών των όλων των, μετέπειτα του 35ου, λογαριασμών (πιστοποιήσεων) με καταβολή του τόκου, που προβλέπεται από το άρθρο 12 του ν. 889/1979, από την υπογραφή της απόφασης και εντεύθεν μέχρι την ολοσχερή εξόφληση.

Για την ικανοποίηση των ανωτέρω αιτημάτων της, η ενάγουσα εταιρία μας υπέβαλε τα υπ' αριθ. 2197/6.6.2000 και 2274/8.8.2000 έγγραφα ενώπιον της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, η οποία αρνήθηκε να συμμορφωθεί. Κατά της άρνησης της ανωτέρω Διεύθυνσης να συμμορφωθεί προς την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, η ασκήσαμε την με χρονολογία κατάθεσης 17.8.2000 προσφυγή, η οποία έγινε δεκτή με την 239/2007 αμετάκλητη απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών. Στην εν λόγω απόφαση μνημονεύεται ρητά ότι «η απόφαση που

εκδίδεται από το αρμόδιο όργανο επί του ασκηθέντος εκ μέρους του αναδόχου ενδικοφανούς μέσου (αιτήσεως θεραπείας), κατά πράξεως ή παραλείψεως της διευθύνουσας το έργο υπηρεσίας, η οποία είναι βλαπτική για τα έννομα συμφέροντά του, εφόσον καταστεί οριστική είναι δεσμευτική για τον κύριο του έργου, τυχόν δε παράλειψη του τελευταίου να προβεί στην έκδοση των αναγκαίων εκτελεστών ατομικών διοικητικών πράξεων για αν ρυθμίσει την οικεία έννομη σχέση, σε συμμόρφωση με τα κριθέντα επί της αιτήσεως θεραπείας συνιστά παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας» (βλ. σκέψη 4 της υπ' αριθμ. 239/2007 απόφασης του Δ.ΕφΠατρών) «Η άρνηση της Διεύθυνσης Τ.Υ.Ν. της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, η οποία εκδηλώθηκε με το προσβαλλόμενο υπ' αριθμ. 2460/16-6-2000 έγγραφο αυτής, προς συμμόρφωση με την έκδοση των κατά νόμο αναγκαίων εκτελεστών πράξεων, με την υπ' αριθμ. 18958/17-12-1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, που εκδόθηκε επί της αιτήσεως θεραπείας της προσφεύγουσας αναδόχου κατ' αυτής στοιχειοθετεί παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας και για τον λόγο αυτό πρέπει να ακυρωθεί αυτή και να αναπεμφθεί η υπόθεση στην Διοίκηση για τα νόμιμα» (βλ. σκέψη 6 της υπ' αριθμ. 239/2007 απόφασης του Δ.ΕφΠατρών)

Εν τούτοις και πάλι η Διοίκηση δεν συμμορφώθηκε. Αντιθέτως εκδόθηκε η υπ' αριθ. 5038/2087/27.1.2012 απόφαση του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, με την οποία αναικλήθηκε η υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ως εκδοθείσα παρανόμως από αναρμόδιο όργανο.

Κατά της ανωτέρω ανακλητικής απόφασης η ενάγουσα εταιρία μας άσκησε στις 05.11.2012 προσφυγή ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, η οποία μετά από παραπομπή στο Διοικητικό Εφετείο της Πάτρας ως κατά τόπον αρμόδιο, έλαβε αριθμό καταχώρησης 16/1.3.2016. Η εν λόγω προσφυγή έγινε δεκτή με την 157/2020 απόφαση του Δικαστηρίου, με την οποία ακυρώθηκε η εν λόγω πράξη, με την αιτιολογία ότι εμποδίζει τη Διοίκηση να συμμορφωθεί προς την εξ αυτής απορρέουσα υποχρέωση, αποβλέποντας στην ανατροπή του ακυρωτικού αποτελέσματος της 239/2007 δικαστικής απόφασης, κατά παράβαση των άρθρων 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 παρ. 1 του ν. 3068/2002 και 196 και 198 του Κ.Διοικ.Δικ. Ειδικότερα στην εν λόγω απόφαση διαλαμβάνονται μεταξύ άλλων οι εξής παραδοχές:

«όπως έχει παγίως κριθεί, οι διοικητικές πράξεις, ακόμη και όταν ρητώς χαρακτηρίζονται από τον νόμο ως οριστικές ή αμετάκλητες, επιτρέπεται να ανακαλούνται για λόγους αναγόμενους στη νομιμότητα τους, κατ' εφαρμογή των αρχών

που διέπουν την ανάκληση των διοικητικών πράξεων (ΣτΕ 44/2016, 2494/2013 Ολομ., 2987, 2968/2005, 3033, 2692/1999: 1654/1998 επτ., 880/1998 επτ., 3507/1979 Ολομ.). Κατόπιν αυτών, οι ανωτέρω διατάξεις των άρθρων 31 και 32 του π.δ/τος 475/1976, ερμηνευόμενες ενόψει της υποχρέωσης τήρησης της αρχής της νομιμότητας, έχουν την έννοια ότι η προϊσταμένη αρχή, κατά την ενάσκηση της αρμοδιότητάς της προς σύνταξη και έγκριση συγκριτικού πίνακα, διατηρεί, κατ' αρχήν, την εξουσία να προβεί σε νέο έλεγχο και τροποποίηση των πράξεων αυτών, δεδομένου μάλιστα ότι ο έλεγχος αυτός επιβάλλεται για λόγους προστασίας του δημόσιου χρήματος (πρβλ. ΣτΕ 2494/2013 Ολομ.). Αντιθέτως, όμως, σε περίπτωση που ακυρωθεί παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας, η Διοίκηση υποχρεούται, σύμφωνα με τα άρθρα 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 παρ. 1 του ν. 3068/2002 και 198 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, να προ- στην συγκεκριμένη οφειλόμενη ενέργεια κατά τους όρους του νόμου και κριθέντα από την ακυρωτική απόφαση, απέχουσα συγχρόνως και από κάθε άλλη ενέργεια, η οποία προϋποθέτει την εγκυρότητα της ακυρωθείσας παράλειψης ή είναι ασυμβίβαστη προς τις υποχρεώσεις της Διοίκησης, όπως αυτές προσδιορίζονται από την ακυρωτική απόφαση (ΣτΕ 983/2016 σκ. 4, 4955-4960/2014 σκ. 3, 2622, 2621/2014 σκ. 2, 4775/2012, 791/2011, 1512/2009, 125, 1986/2000, 3531/1999, 5907/1995, 2854/1985 Ολομ.). Η Διοίκηση δεν μπορεί, ως εκ τούτου, με την έκδοση μεταγενέστερων διοικητικών πράξεων, να αλλοιώσει το περιεχόμενο και να περιορίσει την έκταση των οφειλόμενων ενεργειών της, όπως αυτές απορρέουν είτε από τις ρητές τυχόν επιταγές που περιέχει η ακυρωτική απόφαση, είτε από το αντικειμενικά συναγόμενο νόημα της ακύρωσης και τη νομική κατάσταση που θα έπρεπε σύμφωνα με τον νόμο να διαμορφωθεί αν δεν είχε εκδοθεί η ακυρωθείσα διοικητική πράξη (ΣτΕ 2854/1985 Ολομ.). Από τα ανωτέρω έπεται, ειδικότερα, ότι η Διοίκηση δεν μπορεί, ύστερα από την έκδοση ακυρωτικής δικαστικής απόφασης, να επανέλθει και με νέα απόφαση της να ανακαλέσει την πράξη προς την οποία υποχρεούται να συμμορφωθεί, ανατρέποντας την υποχρέωση της να προβεί στις παραληφθείσες οφειλόμενες ενέργειες, όπως αυτές απορρέουν από τις επιταγές της ακυρωτικής απόφασης» (βλ. σκέψη 8 της υπ' αριθμ. 157/2000 απόφασης του Δ.Ε.φ. Πατρών)

« ενόψει των ανωτέρω, εφόσον αντικείμενο της απαγγελθείσας με την 239/2007 απόφαση του Δικαστηρίου ακύρωσης, η οποία προσδιορίζει το περιεχόμενο και την έκταση της υποχρέωσης συμμόρφωσης της Διοίκησης, αποτέλεσε η άρνηση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου να

συντάξει και εγκρίνει συγκριτικό πίνακα για τις αναφερόμενες στην ως άνω απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων υπερσυμβατικές εργασίες, δημιουργήθηκε υποχρέωση των αρμοδίων οργάνων της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ως οιοσδήποτε καθολικός διαδόχου της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης, να συμμορφωθεί προς τα ανωτέρω κριθέντα. Επομένως, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην όγδοη σκέψη, η Διοίκηση είχε υποχρέωση να προβεί στις συγκεκριμένες οφειλόμενες ενέργειες και, συγχρόνως, να απέχει από κάθε άλλη ενέργεια που ήταν ασυμβίβαστη προς την εν λόγω υποχρέωση, όπως αυτή προσδιορίστηκε από την ακυρωτική απόφαση. Ως εκ τούτου, ο Περιφερειάρχης Ιονίων Νήσων, ύστερα από τη δημοσίευση της ως άνω ακυρωτικής απόφασης του Δικαστηρίου, δεν μπορούσε να επανέλθει και με την προσβαλλόμενη απόφαση του να ανακαλέσει την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων προς την οποία είχε υποχρέωση να συμμορφωθεί η Διοίκηση, ανατρέποντας, κατά αυτόν τον τρόπο, το ακυρωτικό αποτέλεσμα της δικαστικής απόφασης και εμποδίζοντας τη Διοίκηση να προβεί στις παραληφθείσες οφειλόμενες ενέργειες. Υπό τα δεδομένα αυτά, το Δικαστήριο κρίνει ότι η προσβαλλόμενη ανακλητική πράξη, αποβλέποντας στην ανατροπή των οφειλόμενων ενεργειών της Διοίκησης, όπως αυτές απορρέουν από το ακυρωτικό αποτέλεσμα της 239/2007 δικαστικής απόφασης, αντίκειται στις διατάξεις των άρθρων 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 παρ. 1 του ν. 3068/2002, καθώς και 196 και 198 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΣτΕ 826/1998) και, για τον λόγο αυτό, που βασίμως προβάλλεται με την προσφυγή, πρέπει να ακυρωθεί» (βλ. σκέψη 11 της υπ' αριθμ. 157/2000 απόφασης του ΔΕφ Πατρών)

Με βάση τα ως άνω προκύπτει ότι με αμφότερες τις υπ' αριθμ. 239/2007 και 157/2020 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Πατρών κρίθηκε η υποχρέωση της εναγομένη Περιφέρειας Ιονίων Νήσων να συμμορφωθεί με την υπ' αριθμ. 18958/17-12-1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων οι δε αντίθετες ενέργειες της Διοίκησης που εκφράστηκαν αρχικώς με την (παράνομη) παράλειψη συμμόρφωσης και ακολούθως με την (επίσης παράνομη) ανάκληση της απόφασης ακυρώθηκαν δικαστικά.

Εν τούτοις αιφνιδίως η προσβαλλόμενη απόφαση, ερχόμενη σε αντίφαση με τις ως άνω τελεσίδικες αποφάσεις κάνει για 1^η φορά δεκτή την άρνηση της εναγομένης να συμμορφωθεί με μέρος της υπ' αριθμ. 18958/17-12-1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων και δη ως προς την υποχρέωση καταβολής επί

όλων των, μετέπειτα του 35ου, λογαριασμών (πιστοποιήσεων) του τόκου, που προβλέπεται από το άρθρο 12 του ν. 889/1979, από την υπογραφή της απόφασης και εντεύθεν. Παρέπεται ωσαύτως ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, αντιτάσσοντας προς τις προγενέστερες τελεσίδικες αποφάσεις αναγνωρίζει για πρώτη φορά ως νόμιμη την παράλειψη της διοίκησης να προβεί στην καταβολή των τόκων που διέταξε η υπ' αριθμ. 18958/17-12-1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, της οποίας μάλιστα απόφαση εκδόθηκε υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 16 παρ. 10 του ν. 1266/1972 κι επομένως δεν υπόκειται σε ένδικο μέσο κατά ρητή επιταγή του 2^{ου} εδ. της ίδια παραγράφου

Κατ' ουσίαν πρόκειται για αναδίκαση από το δικαστήριο της διαφοράς που έχει ήδη επιλυθεί αμετακλήτως με την έκδοση της υπ' αριθμ. 239/2007 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, δεδομένου ότι με την προσβαλλόμενη απόφαση παρέχεται στην εναγομένη Περιφέρεια δυνατότητα μη συμμόρφωσης με το περιεχόμενο της υπ' αριθμ. 18958/17-12-1999 απόφασης του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων κατά το μέρος που αφορά την έντοκη καταβολή όλων των, μετέπειτα του 35ου, λογαριασμών.

Η εν λόγω αντίφαση της αναιρεσιβαλλομένης, προς το δεδικασμένο που απορρέει από τις προγενέστερες υπ' αριθμ. υπ' αριθμ. 239/2007 και 157/2020 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Πατρών οδήγησε το Δικαστήριο στην απόρριψη του αιτήματός μας για επιδίκαση τόκων από την παρέλευση μηνός από την έγκριση των λογαριασμών/πιστοποιήσεων. Αντιθέτως εάν το Δικαστήριο είχε συμμορφωθεί προς το δεδικασμένο που απορρέει από τις ως άνω υπ' αριθμ. 239/2007 και 157/2020 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Πατρών και είχε στοιχηθεί προς το σκεπτικό και το διατακτικό τους, στην περίπτωση αυτή θα είχε κάνει καθ' ολοκληρίαν δεκτό το σχετικό αγωγικό αίτημα και θα μας είχε επιδικάσει το ποσό των 1.249.983 ευρώ εντόκως, με τον εκάστοτε γενικώς ισχύοντα τόκο υπερημερίας από 21.10.2009 και μέχρι ολοσχερούς εξοφλήσεως.

Επομένως η προβαλλόμενη απόφαση υπέπεσε στην αναιρετική πλημμέλεια εκ του άρθρου 56 παρ. 1ε πδ 18/1989 περί εσφαλμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής της αρχής της νομιμότητας, που διέπουν την επίδικη σχέση. Η προβαλλόμενη αναιρετική πλημμέλεια προέκυψε για πρώτη φορά με την έκδοση της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

Επί του παραδεικτού της παρούσης εφέσεως σύμφωνα με το άρθρο 53 παρ. 3 πδ 18/1989: Για το παραδεκτό του παρόντος δικογράφου αναφέρουμε ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλόμενης απόφασης προς τις υπ' αριθμ. 239/2007 και 157/2020 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Πατρών εκ των οποίων η πρώτη έχει καταστεί αμετάκλητη και οι οποίες αμφότερες έκριναν παράνομη την άρνηση / παράλειψη της εναγομένης να συμμορφωθεί με την έκδοση των κατά νόμο αναγκαίων εκτελεστών πράξεων , με την υπ' αριθμ. 18958/17-12-1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων . Επικουρικά επί του τιθεμένου νομικού ζητήματος δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ανέκκλητη απόφαση Διοικητικού Εφετείου.

Επομένως η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί κατ' αποδοχή του παρόντος λόγου αναίρεσης

4.4. ΤΕΤΑΡΤΟΣ (4^{ος}) ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ: Εσφαλμένη ερμηνεία και πλημμελής εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 19 του ν. 3900/2010 , καθώς των διατάξεων των άρθρων 4 και 17 του Συντάγματος, καθώς και των διατάξεων των άρθρων 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ: που διέπουν την επίδικη σχέση (λόγος αναιρέσεως εκ του άρθρου 56 παρ. 1δ του πδ 18/1989)

Όπως γίνεται παγίως δεκτό το άρθρο 2 ΑΚ εκφράζει τη γενικότερη αρχή του δικαίου περί μη αναδρομικότητας των νόμων, που αποβλέπει στην κατά το δυνατό βεβαιότητα των δικαιωμάτων ασφάλειας των συναλλαγών και σταθερότητας δικαίου, η οποία (αρχή) όμως δεν κατοχυρώνεται από το Σύνταγμα και έτσι η διάταξη αυτή δεν έχει αυξημένη τυπική ισχύ. Επομένως, ο νομοθέτης δεν εμποδίζεται, κατ' αρχήν, να προσδώσει στο νόμο αναδρομική ισχύ, με μόνο περιορισμό τη μη προσβολή συνταγματικώς προστατευομένων δικαιωμάτων. Στον νόμο μπορεί να δοθεί αναδρομική δύναμη ρητώς ή σιωπηρώς (έμμεσα), όταν δηλαδή από την έννοια και το σκοπό του συνάγεται νομοθετική βούληση περί αναδρομικής ισχύος του, ώστε να ρυθμιστούν και περασμένα γεγονότα ή σχέσεις του παρελθόντος. Εξαιρέσεις από το επιτρεπτό της αναδρομικής ισχύος του νόμου προβλέπονται στο Σύνταγμα από τις διατάξεις των άρθρων 7 παρ. 1 και 78 παρ. 2. Από την απόλυτη απαγόρευση στο Σύνταγμα της αναδρομικότητας των νόμων που ορίζουν οι συνταγματικές διατάξεις, συνάγεται, ότι στις άλλες περιπτώσεις η αναδρομική ισχύς είναι μεν επιτρεπτή, δεν

μπορεί όμως να υπερβεί τα όρια που θέτουν τα άρθρα 4 και 17 του Συντάγματος, καθώς και οι υπερνομοθετικής ισχύος (άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος) διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, που κυρώθηκε (μαζί με τη Σύμβαση) με το Ν.Δ. 53/1974 και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, αυξημένη τυπική ισχύ έναντι των κοινών νόμων «παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας του, ει μη δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους. Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός κράτους, όπως θέση εν ισχύϊ νόμους, ους ήθελε κρίνη αναγκαίους προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών, συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον, ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων». Στην κατά τα ανωτέρω προστατευόμενη περιουσία περιλαμβάνονται όχι μόνο τα από το άρθρο 17 του Συντάγματος προστατευόμενα εμπράγματα δικαιώματα, αλλά και όλα τα περιουσιακά φύσεως δικαιώματα και τα νομίμως κειτημένα οικονομικά συμφέροντα, άρα και τα περιουσιακά ενοχικά δικαιώματα και μάλιστα οι περιουσιακού χαρακτήρα απαιτήσεις είτε αναγνωρισμένες με δικαστική ή διαιτητική απόφαση είτε απλώς γεννημένες κατά το εθνικό δίκαιο, εφόσον υπάρχει νόμιμη προσδοκία με βάση το ισχύον πριν από την προσφυγή στο δικαστήριο νομοθετικό καθεστώς ότι μπορούν να υκανοποιηθούν δικαστικά. Έτσι, σύμφωνα, με τη ρύθμιση της ως άνω διεθνούς συνθήκης, μέσω της αναδρομικής ισχύος νόμου είναι δυνατόν να επέρχεται απόσβεση ή κατάργηση δικαιωμάτων που έχουν απονεμηθεί με προγενέστερο νόμο, μόνο εφόσον, η κατάργηση ή απόσβεση επιβάλλεται για λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος ή ωφέλειας, η συνδρομή των οποίων υπόκειται στον έλεγχο των δικαστηρίων, αφού διαφορετικά η έναντι του κοινού νομοθέτη προστασία των περιουσιακών αυτών δικαιωμάτων θα έμενε χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα (βλ. για τα προαναφερόμενα και ολΑΠ 6/2007, ΕΕμπΔ (2007), 715, Δ (2008), 29, ΟΛΑΠ 40/1998, ΝοΒ (1999), 752, Αρμ (1999), 46, Δ (1999), 230, ΕΕμπΔ (1999), 28).

Αντίστοιχα γίνεται δεκτό ότι με τις διατάξεις του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το οποίο κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (Α' 256) και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 του Συντάγματος, αυξημένη τυπική ισχύ έναντι των κοινών

νόμων, κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, το οποίο μπορεί να τη στερηθεί μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας (Σ.τ.Ε. 668/2012 Ολομ., 1282 - 1286/2012). Σύμφωνα με πάγια νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Δ.Δ.Α. 23.9.1982 *Sporrong και Lönnroth* κατά Σουηδίας και 21.2.1986, *James και λοιποί* κατά Ηνωμένου Βασιλείου, 20.11.1995 *Pressos Compania Naviera S.A. και λοιποί* κατά Βελγίου, 28.3.2000 *Γεωργιάδης* κατά Ελλάδας, 2.11.2001 *Pine Valley Development* κατά Ιρλανδίας, 28.1.2003 *Saariinen* κατά Φιλανδίας, 14.10.2004 *Ασημακόπουλος* κατά Ελλάδας), οι διατάξεις αυτές περιέχουν τρεις διακριτούς κανόνες. Ο πρώτος, ο οποίος διατυπώνεται στο πρώτο εδάφιο της πρώτης παραγράφου και έχει γενικό χαρακτήρα, διακηρύσσει την αρχή του σεβασμού ή της αδιατάρακτης απόλαυσης της περιουσίας. Ο δεύτερος, ο οποίος διατυπώνεται στο δεύτερο εδάφιο της πρώτης παραγράφου, αναφέρεται στη στέρηση της περιουσίας, την οποία θέτει υπό ορισμένες προϋποθέσεις. Ο τρίτος, ο οποίος περιέχεται στη δεύτερη παράγραφο, αναγνωρίζει στα συμβαλλόμενα μέρη την ευχέρεια να ρυθμίζουν, μεταξύ άλλων, τη χρήση της περιουσίας σύμφωνα με τις απαιτήσεις του γενικού συμφέροντος, στην έννοια του οποίου εμπίπτει και η εξασφάλιση της καταβολής των φόρων του Δημοσίου και των ασφαλιστικών εισφορών. Ο δεύτερος και ο τρίτος κανόνας, οι οποίοι αναφέρονται σε ειδικές μορφές επέμβασης στο δικαίωμα απόλαυσης της περιουσίας, ερμηνεύονται υπό το φως της αρχής που θέτει ο πρώτος. Στο ρυθμιστικό πεδίο του κανόνα αυτού, ο οποίος φέρει το χαρακτήρα γενικής ρήτρας, εμπίπτει κάθε περίπτωση που δεν μπορεί να υπαχθεί στο πεδίο εφαρμογής των λοιπών διατάξεων του ίδιου άρθρου. Από τις ίδιες διατάξεις συνάγεται, περαιτέρω, ότι, για να είναι σύμφωνη με τις διατάξεις του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου, επέμβαση σε περιουσιακής φύσεως αγαθό, πρέπει να προβλέπεται από νομοθετικές ή άλλου είδους κανονιστικές διατάξεις, καθώς και να δικαιολογείται από λόγους γενικού συμφέροντος, στους οποίους περιλαμβάνονται, κατ' αρχήν και λόγοι συναπτόμενοι προς την είσπραξη των δημόσιων εσόδων και των κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών. Η εκτίμηση δε του νομοθέτη ως προς την ύπαρξη λόγου δημόσιου συμφέροντος επιβάλλοντος τον περιορισμό περιουσιακού δικαιώματος και ως προς την επιλογή της ακολουθητέας πολιτικής για την εξυπηρέτηση του δημόσιου αυτού συμφέροντος υπόκειται σε οριακό δικαστικό έλεγχο (πρβλ. Σ.τ.Ε. 668/2012 Ολομ., Ε.Δ.Δ.Α. 21.2.1986 *James και λοιποί* κατά Ηνωμένου Βασιλείου σκέψη 46, 20.11.1995 *Pressos Compania Naviera S.A. και λοιποί* κατά Βελγίου σκέψη 37, 8.7.2004 *Κλιάφας και λοιποί* κατά Ελλάδας σκέψη 25,

18.2.2009 Andrejeva κατά Λετονίας σκέψη 83). Περαιτέρω, η επέμβαση στην περιουσία πρέπει να είναι πρόσφορη και αναγκαία για την επίτευξη του επιδιωκόμενου από τον νομοθέτη σκοπού γενικού συμφέροντος και να μην είναι δυσανάλογη σε σχέση προς αυτόν (Ε.Δ.Δ.Α. 21.2.1986 James και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου σκέψη 50). Με τις μνησθείσες διατάξεις των ν. 1882/1990 και 2065/1992, κατ' επίκληση των οποίων έγιναν οι ένδικες παρακρατήσεις, προβλέφθηκαν, στο πλαίσιο της ευχέρειας που παρέχεται στα συμβαλλόμενα μέρη για τη ρύθμιση της χρήσης της περιουσίας των υπηκόων τους, μέτρα για την είσπραξη των δημόσιων εσόδων και των εισφορών κοινωνικής ασφάλισης, σκοπός, δηλαδή, δημόσιου συμφέροντος, ο οποίος δικαιολογεί, κατ' αρχήν, επεμβάσεις σε περιουσιακά δικαιώματα.

Εξάλλου, αντίθεση στην Σύμβαση προκύπτει, σε κάθε περίπτωση που ελλείπει η δίκαιη εξισορρόπηση μεταξύ της επέμβασης που επιχειρείται στην περιουσία χάριν δημοσίας ωφελείας και των «αποκαταστατικών μέτρων» που προβλέπονται για την άμβλυνση των αποτελεσμάτων της επέμβασης στην περιουσία του ατόμου (Sporrong and Lönnroth κατά Σουηδίας, απόφαση της 23.09.1982, § 69), όπως κατ' εξοχήν συμβαίνει όταν το τελευταίο επωμίζεται «υπερβολικό βάρος» (excessive burden - James κ.ά. κατά Ηνωμένου Βασιλείου, απόφαση της 21.02. 1986, § 50, Brumbarescu κατά Ρουμανίας, απόφαση της 28.10.1999, § 76), π.χ. όταν χάνει την περιουσία του χωρίς την παράλληλη καταβολή ενός ευλόγως αναλόγου προς την αξία της ποσού. Εξάλλου, σύμφωνα με την δεύτερη παράγραφο του άρθρου 1 Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου ΕΣΔΑ: «Αι προαναφερόμενοι διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέσει εν ισχύϊ Νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίον προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων». Σύμφωνα με την νομολογία του Δικαστηρίου, στην έννοια της «ρύθμισης της χρήσης αγαθών» εμπύπτει κάθε περίπτωση επέμβασης στην περιουσία η οποία δεν συνεπάγεται την οριστική απώλειά της, αλλά διάφορους περιορισμούς σε αυτήν χάριν σκοπών δημοσίας ωφελείας (προστασία φυσικού ή πολιτιστικού περιβάλλοντος, είσπραξη φόρων, εισφορών, προστίμων κ.λπ). Αντίκειται δε στην Σύμβαση κάθε τέτοια ρύθμιση, η οποία παρεκκλίνει από την δίκαιη εξισορρόπηση των απαιτήσεων του γενικού συμφέροντος που εξυπηρετούνται δι' αυτής αφ' ενός και της προστασίας της περιουσίας αφ' ετέρου. Κρίσιμα κατά τον έλεγχο της συμβατότητας της σχετικής ρύθμισης με την Σύμβαση είναι το μέγεθος και η σοβαρότητα του επιβαλλόμενου περιορισμού, καθώς και η

θέσπιση ή μη διονομικών και ουσιαστικών εγγυήσεων για την προστασία του ατόμου έναντι των επιβαλλομένων μέτρων και την αποτελεσματική αμφισβήτηση αυτών (Jokela κατά Φινλανδίας, απόφαση της 21.05. 2002, § 45).

Εν προκειμένω, σύμφωνα με όσα αναπτύσσουμε ανωτέρω στην υπό κρίση περίπτωση κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 7 του ν.δ/τος 1266/1972 και 12 του ν. 889/1979, που τυγχάνουν εφαρμογής εν προκειμένω ως διέπουσες την ένδικη σύμβαση, σε συνδυασμό με την από 17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, κατά τις οποίες ουδέν ένδικο μέσο μπορούσε να ασκηθεί (άρθρο 16 παρ. 10 νδ 1266/1972) από την 21^η Οκτωβρίου 2009 επήλθε τοκογονία των επίδικων απαιτήσεών μας κατά της εναγομένης Περιφέρειας οφειλομένου έκτοτε αυτοδικαίως του εκάστοτε ισχύοντος τόκου υπερημερίας.

Επειδή ωστόσο η εναγομένη Περιφέρεια Ιονίων Νήσων (και προηγουμένως Νομαρχία Ζακύνθου και Περιφερειακή Ενότητα Ζακύνθου) παρανόμως αρνείτο να εφαρμόσει την από 17.12.1999 εν τέλει η εταιρία μας υποχρεώθηκε να επιδιώξει την επιδίκαση και είσπραξη των (ήδη τοκοφόρων) απαιτήσεών της με την άσκηση αγωγής. Οίκοθεν νοείται ότι, ως και ρητώς αναγράφεται στο αγωγικό δικόγραφο οι τοκοφορία των απαιτήσεών μας ουδόλως εξηρτάτο από την άσκηση της αγωγής, αλλά προϋπήρχε χρονικώς και η αγωγή ασκήθηκε μόνο για τις ανάγκες της επιδίκασης ενός ήδη γεγεννημένου κονδυλίου. Η τοκοφορία και το ποσοστό του επιτοκίου ρυθμίζονταν ήδη από τις ρηθείσες διατάξεις των άρθρων 7 του ν.δ/τος 1266/1972 και 12 του ν. 889/1979 με βάση τις οποίες ήταν ένα ζήτημα πλήρως επιλυμένο και καθορισμένο εκ του νόμου από το οποίο το Διοικητικό Εφετείο δεν μπορούσε να αποκλίνει ούτε και να το επανεξετάσει, αφού εξάλλου κάτι τέτοιο θα προϋπέθετε επανεξέταση της νομιμότητας της υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασης του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, η οποία ωστόσο ετύγχανε απρόσβλητη. Με απλά λόγια το Δικαστήριο δεσμευόταν από τις διατάξεις των ως άνω άρθρων, της υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασης του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων και της υπ' αριθμ. 239/2007 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, που άπασης είχαν αποφανθεί επί της τοκοφορίας της αιτήσεώς μας και του ποσοστού του εφαρμοστέου επιτοκίου.

Εν τούτοις το Διοικητικό Εφετείο Πατρών, εκτιμώντας τις συνθήκες οικονομικής κρίσης, προσπαθώντας να διαφυλάξει την Ταμειακή ρευστότητα της

εναγομένης και να την προστατεύσει από τα αποτελέσματα της σκόπιμης υπαιτιότητας των οργάνων της, κατέφυγε στην διάταξη του άρθρου 19 του ν. 3900/2010, την οποία ερμήνευσε ως καταργητική, και δη αναδρομικώς, των διατάξεων των άρθρων 7 του ν.δ/τος 1266/1972 και 12 του ν. 889/1979 αποφαινόμενο ότι η εν λόγω μεταγενέστερη διάταξη αποκλείει αποκλείει αναδρομικά την εφαρμογή των διατάξεων αυτών που καθόριζαν τον χρόνο έναρξης και το ποσοστό των τόκων.

Ωστόσο κατ' αυτόν τον τρόπο το Διοικητικό Εφετείο, κατά την έκδοση της προσβαλλομένης ερμήνευσε και εφήρμοσε την επίμαχη διάταξη του άρθρου 19 του ν. 3900/2010 κατά τρόπο ώστε (α) αποσβέστηκαν αναδρομικά οι ήδη γεννηθέντες τόκοι του χρονικού διαστήματος από 21.10.2009 και εντεύθεν (β) καταργήθηκε το ήδη γεγενημένο περιουσιακό δικαίωμά μου το συνιστάμενο στην απαίτηση τόκων από το ελληνικό Δημόσιο μέχρι την ολοσχερή εξόφληση των απαιτήσεων μου (γ) καταργήθηκε αναδρομικά η ευνοϊκή για την εταιρία μας υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, μολονότι μάλιστα κατ' αυτής ουδέν ένδικο μέσο είχε ασκηθεί ούτε και μπορούσε αν ασκηθεί (δ) ματαιώθηκε αναδρομικά η ισχύς της ευνοϊκής για την εταιρία μας υπ' αριθμ. 239/2007 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών που είχε αποφανθεί επί της υποχρέωσης του Δημοσίου να εφαρμόσει την άνω απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, που προέβλεπε το έντοκο των απαιτήσεών μας.

Προκύπτει δηλαδή ότι η ερμηνεία και εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 19 του ν. 3900/2010 την οποία έχει το Δικαστήριο είχε ως αποτέλεσμα την αναδρομική κατάργηση προϋφισταμένων ειδικών διατάξεων την αναδρομική κατάργηση των γεγενημένων αξιώσεών μας για τις οποίες μάλιστα είχε ήδη εκδοθεί δικαστική απόφαση.

Σημειωτέον ότι η εν λόγω επέμβαση του νομοθέτη, όπως ερμηνεύτηκε από το Δικαστήριο, ουδόλως δικαιολογείτο από τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, δοθέντος ότι η Περιφέρεια Ιονίων νήσων γνώριζε από ετών την τοκοφορία των απαιτήσεων με βάση τις διατάξεις των άρθρων 7 του ν.δ/τος 1266/1972 και 12 του ν. 889/1979, όπως επίσης γνώριζε και δεν εφήρμοζε την από 17,12,1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα· πλιν όμως χρονοτριβούσε, αρνούμενη να καταβάλει ακόμη και το οφειλόμενο κεφάλαιο, ως ένα παράνομο μέσο πίεσης σε βάρος μας, προκειμένου υπό την απειλή της πλήρους έλλειψης ταμειακής ρευστότητας να υποχρεωθούμε σε

παραίτηση από την αξίωση για τους τόκους της απαίτησής μας. Η εν λόγω παρανομία της διοίκησης διήρκεσε επί 12 έτη από το έτος 1999 που εκδόθηκε η απόφαση του Γενικού Γραμματέα μέχρι το έτος 2011 ότε και υποχρεωθήκαμε στην άσκηση αγωγής.

Εξάλλου, παρά την έλλειψη επίδοσης, η εναγομένη Περιφέρεια αποδεδειγμένα γνώριζε άριστα ότι είχαμε ασκήσει αγωγή. είναι χαρακτηριστικό ότι την 20.01.2012 η ίδια η Περιφέρεια επικαλέστηκε την από μέρους μας άσκηση αγωγής ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών κατά την συζήτηση του αιτήματός που υποβάλλαμε λόγω μη συμμόρφωσης της εναγομένη με την υπ' αριθμ. 239/2007 δικαστική απόφαση.

Εξάλλου είναι προφανές ότι η δια της γενομένης ερμηνείας της διάταξης του άρθρου 19 του ν. 3900/2010 , το Δικαστήριο προσέβαλε ευθέως το δικαίωμα ιδιοκτησίας της εταιρίας μας αφού κατήργησε αναδρομικά την αξίωσή μας για καταβολή τόκου, ζημιώνοντας μας καταστροφικά δεδομένου ότι στην αναδρομική απόλεια των απαιτήσεων για απόληψη τόκων προστίθεται και το γεγονός ότι λόγω της καθυστέρησης καταβολής των οφειλομένων χρημάτων η εταιρία μας είχε βρεθεί κατά το έτος 2012 να βαρύνεται έναντι του ΤΣΜΕΔΕ με οφειλές περί τις 650.000 ευρώ , οι οποίες τοκίζονται και ήδη σήμερα έχουν υπερβεί τα 1.000.000 ευρώ. Παράλληλα με την γενομένη ερμηνεία επιβραβεύτηκε η σκόπιμη παρανομία της Περιφέρειας που συνειδητώς παρανόμησε επί άνω των 12 ετών.

Προκύπτει επομένως ότι το Διοικητικό Εφετείο, ερμηνεύοντας και εφαρμόζοντας την επίμαχη διάταξη του άρθρου 19 του ν. 3900/2010, κατά τρόπο που να καταργεί αναδρομικά γεγενημένα δικαιώματα και δη ληξιπρόθεσμες τοκοφόρες αξιώσει σε σχέση με τις οποίες είχε εκδοθεί απρόσβλητη διοικητική πράξη και αμετάκλητη δικαστική απόφαση , αφ' ενός εσφαλμένα ερμήνευσε και εφήρμοσε την εν λόγω διάταξη του άρθρου 19 του ν. 3900/2010, η οποία ουδέποτε κατήργησε τις διατάξεις των άρθρων 7 του ν.δ/τος 1266/1972 και 12 του ν. 889/1979, αφ' ετέρου ευθέως παραβίασε τις τα άρθρα 4 και 17 του Συντάγματος, καθώς και οι υπερνομοθετικής ισχύος (άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος) διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ με τα οποία κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, το οποίο μπορεί να τη στερηθεί μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας.

Επομένως η προβαλλόμενη απόφαση υπέπεσε στην αναιρετική πλημμέλεια εκ του άρθρου 56 παρ. 1δ πδ 18/1989 περί εσφαλμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής

της διάταξη του άρθρου 19 του ν. 3900/2010, καθώς και περί εσφαλμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής των διατάξεων των άρθρων 4 και 17 του Συντάγματος, καθώς και των υπερνομοθετικής ισχύος (άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος) διατάξεων των άρθρων 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ και δη του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Επί του παραδεικτού της παρούσης εφέσεως σύμφωνα με το άρθρο 53 παρ. 3 πδ 18/1989: Για το παραδεκτό του παρόντος δικογράφου αναφέρουμε ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλόμενης απόφασης προς τη ανωτέρω παρατιθέμενη νομολογία Ανωτάτου Δικαστηρίου (ολΑΠ 6/2007, ΕΕμπΔ (2007), 715, Δ (2008), 29, ΟΛΑΠ 40/1998, ΝοΒ (1999), 752, Αρμ (1999), 46, Δ (1999), 230, ΕΕμπΔ (1999), 28) σύμφωνα με την οποία μέσω της αναδρομικής ισχύος νόμου είναι δυνατόν να επέρχεται απόσβεση ή κατάργηση δικαιωμάτων που έχουν απονεμηθεί με προγενέστερο νόμο, μόνο εφόσον, η κατάργηση ή απόσβεση επιβάλλεται για λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος ή ωφέλειας, η συνδρομή των οποίων υπόκειται στον έλεγχο των δικαστηρίων, αφού διαφορετικά η έναντι του κοινού νομοθέτη προστασία των περιουσιακών αυτών δικαιωμάτων θα έμενε χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα.

Επίσης υπάρχει αντίθετη νομολογία του Δικαστηρίου Σας (Σ.τ.Ε. 668/2012 Ολομ., 1282 - 1286/2012) σύμφωνα με την οποία γίνεται δεκτό ότι με τις διατάξεις του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το οποίο κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (Α' 256) και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 του Συντάγματος, αυξημένη τυπική ισχύ έναντι των κοινών νόμων, κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, το οποίο μπορεί να τη στερηθεί μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας

Επικουρικά επί του τιθεμένου νομικού ζητήματος δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ανέκκλητη απόφαση Διοικητικού Εφετείου

Επομένως η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί κατ' αποδοχή του παρόντος λόγου αναιρέσεως

4.5. ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ: Εσφαλμένη ερμηνεία και πλημμελής εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας σε σχέση με το επιδικασθέν ποσό ηθικής βλάβης

Κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων 105 – 106 ΕισΝΑΚ και 932 του ΑΚ, αν στοιχειοθετείται ευθύνη του Δημοσίου ή νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου προς αποζημίωση και εφόσον στην αγωγή περιέχεται αίτημα περί καταβολής χρηματικής ικανοποίησης με βάση τις διατάξεις του πιο πάνω άρθρου 932 του ΑΚ, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη, κατά την κρίση του, χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ή, σε περίπτωση θανάτωσης προσώπου, λόγω ψυχικής οδύνης. Ειδικότερα, με τη διάταξη του άρθρου 932 του ΑΚ παρέχεται στο δικαστήριο της ουσίας η ευχέρεια να επιδικάσει στον ενάγοντα χρηματική ικανοποίηση, εφόσον κρίνει ότι αυτός υπέστη ηθική βλάβη ή ψυχική οδύνη και να καθορίσει το ύψος αυτής, αφού εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης και τους ειδικότερους ισχυρισμούς των διαδίκων που προβάλλονται ενώπιον του. Τέτοια πραγματικά περιστατικά είναι ιδίως η βαρύτητα του πταίσματος του ζημιώσαντος και το συντρέχον πταίσμα του ζημιωθέντος (άρθρο 300 ΑΚ), οι συνθήκες της προσβολής, το είδος, η ένταση και οι συνέπειές της, η κοινωνική και η οικονομική κατάσταση του ζημιωθέντος ή οποιοδήποτε άλλο συγκεκριμένο στοιχείο που προβάλλει ο ενάγων ή προκύπτει από τις αποδείξεις και ασκεί επιρροή -αυξητικά ή μειωτικά- στο ύψος του ποσού στη συγκεκριμένη περίπτωση και, επομένως, αποτελεί νόμιμο προσδιοριστικό παράγοντα του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης, κατά την κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, η οποία διαλαμβάνεται καθ' ερμηνείαν της διάταξης του άρθρου 932 του ΑΚ με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής. Ως εκ τούτου, η λήψη υπόψη από το δικαστήριο της ουσίας για τον προσδιορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης πραγματικών περιστατικών που δεν ήταν επιτρεπτό να συνεκτιμηθούν για το σχηματισμό της κρίσης αυτής ή η παράλειψή του να συνεκτιμήσει πραγματικά περιστατικά που είχαν τεθεί υπόψη του, τα οποία επιδρούν στον προσδιορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης, ελέγχεται καθ' αναίρεση, ως παράβαση (εσφαλμένη ερμηνεία) του άρθρου 932 του ΑΚ. Αντιθέτως, η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας ως προς τον καθορισμό αποκλειστικώς και μόνο του ύψους της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης στη συγκεκριμένη περίπτωση, όπως και η κρίση αν στη συγκεκριμένη περίπτωση επήλθε ή όχι ηθική βλάβη ή ψυχική οδύνη, δεν υπόκειται σε

ανααιρετικό έλεγχο δοθέντος ότι σχηματίζεται από την εκτίμηση πραγματικών περιστατικών και χωρίς υπαγωγή του πορίσματος σε νομική έννοια, ώστε να μπορεί να νοηθεί εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου. Κατ' εξαίρεση, το ύψος της χρηματικής ικανοποίησης αυτό καθ'αυτό και ανεξάρτητα από τα νόμιμα κριτήρια που ελήφθησαν υπόψη κατά τον προσδιορισμό του σχετικού ποσού υπόκειται σε ανααιρετικό έλεγχο για παράβαση της διάταξης του άρθρου 932 του ΑΚ και της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος), σύμφωνα με την οποία ερμηνεύεται και εφαρμόζεται η διάταξη αυτή του ΑΚ στη συγκεκριμένη περίπτωση, μόνο αν κριθεί ότι το δικαστήριο αυτό υπερέβη τα άκρα όρια της διαγραφόμενης από την εν λόγω διάταξη εξουσίας του (ΣτΕ 2372, 1033/2019, 483/2018, 1123/2015, 1481, 2202/2014, 3897/2014, 4100/2012, 4133/2011 7μ κ.ά.). Εξάλλου, κρίσιμος χρόνος για τον καθορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης του άρθρου 932 του ΑΚ είναι ο χρόνος της πρώτης επ' ακροατηρίου συζήτησης της υπόθεσης στον πρώτο βαθμό. Επομένως, το δικαστήριο της ουσίας, κατά την άσκηση της εξουσίας καθορισμού του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης που του παρέχεται με βάση την ανωτέρω διάταξη, μπορεί να λάβει υπόψη και γεγονότα μεταγενέστερα της άσκησης της αγωγής, με αψώτατο χρονικό όριο την ημέρα της πρώτης συζήτησης της υπόθεσης στο ακροατήριο σε πρώτο βαθμό (πρβ. ΑΠ 142/2019, 989/2018, 213/2017).

Εν προκειμένω η εταιρία μας, επικαλούμενη ζήτησε να της επιδικαστεί το ποσό των 50.000 ευρώ για χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστημεν, λόγω προσβολής του κύρους και της φήμης μας. Για να στοιχειοθετήσουμε το υπό κρίση αγωγικό κονδύλιο επικαλεστήκαμε την επί εξαιρετικά μακρό χρονικό διάστημα, 12ετή κατά την άσκηση της αγωγής, αδικαιολόγητη και παράνομη άρνησή της εναγομένης να συμμορφωθεί σε εκτελεστή απόφαση επί Αίτησης Θεραπείας και την τετραετή (4 έτη) κατά την άσκηση της αγωγής παράλειψή της να συμμορφωθεί σε εκτελεστή εφετειακή απόφαση. Επιπλέον αναφερθήκαμε στην υλική ζημία που μας προξένησε (στέρησή εργολαβικού ανταλλάγματος για έργο που ανατέθηκε το 1985 στον κλονισμό της πίστης μας με την δημιουργία χρεών προς ιδιώτες και προς την Εφορία) και στην σοβαρότατη ηθική βλάβη, που προκλήθηκε αιτιωδώς από τον επί δώδεκα (12) έτη (κατά την άσκηση της αγωγής) διασυρμό της εταιρία μας που σύρεται από Υπηρεσία σε Υπηρεσία εξαναγκαζόμενη να προσφύγει για τρίτη φορά στη δικαιοσύνη, έχει δε καταδικαστεί για χρέη στο ΙΚΑ και την εφορία από οφειλές συγκεκριμένου έργου.

u

Τα ως άνω επιχειρήματα ίσχυαν a fortiori κατά τον νομικά κρίσιμο χρόνο συζήτησης της αγωγής στις 6 Δεκεμβρίου 2019, ότε και είχαν πλέον συμπληρωθεί είκοσι 20 έτη άρνησης της Διοίκησης να συμμορφωθεί με την ευνοϊκή για την εταιρία μας απόφαση που εκδόθηκε επί αίτησης Θεραπείας και δώδεκα (12) έτη από την άρνηση της Διοίκησης να συμμορφωθεί με την υπ' αριθμ. 239/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών. Η ως άνω άνευ προηγουμένου άρνηση της διοίκησης να συμμορφωθεί με νόμιμες, οριστικές, ευνοϊκές για τον διοικούμενο ατομικές διοικητικές πράξεις και η επισταμένη άρνηση της διοίκησης να συμμορφωθεί με δικαστικές αποφάσεις, σε συνδυασμό με σημαντικό ύψος του χρηματικού αντικειμένου της ενδίκου υποθέσεως, καθιστούσαν απολύτως εύλογο (και μάλλον χαμηλό) το αιτούμενο ποσό ηθική βλάβης.

Επομένως το Διοικητικό Εφετείο Πατρών που με την έκδοση της προσβαλλομένης απόφασης απέρριψε το αιτούμενο αγωγικό κονδύλιο κατά το ποσό των 45.000 ευρώ, οδηγήθηκε σε επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης ποσού μόλις 5.000 ευρώ, παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, που επιβάλλεται να τηρείται για τη σύγκριση της έκτασης της ηθικής βλάβης και του ποσού της χρηματικής ικανοποίησης για την αποκατάστασή της και υπερέβη τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας, όπως διαγράφονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και της κοινής περί δικαίου συνείδησης στο συγκεκριμένο τόπο και χρόνο και αποτυπώνονται με τη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων, κατά τις διατάξεις των άρθρων 8 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, 5 παρ. 1 και 5, 21 παρ.3 και 6 και 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος τις οποίες και παραβίασε ευθέως.

Προκύπτει συνακόλουθα ότι το Διοικητικό Εφετείο, κατά την έκδοση της αναμεισιβαλλόμενης απόφασης, με την απόρριψη του αιτήματος επιδίκαση ηθικής βλάβης κατά το ποσό των 45.000 ευρώ και με την επιδίκαση ποσού μόλις 5.000 ευρώ εσφαλιμένα ερμήνευσε και εσφαλιμένα εφήρμοσε την αρχή της αναλογικότητας, καθώς και τις διατάξεις των άρθρων 8 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, 5 παρ.1 και 5, 21 παρ.3 και 6 και 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος τις οποίες και παραβίασε ευθέως. Εάν το Δικαστήριο είχε ερμηνεύσει και εφαρμόσει ορθά τις ως άνω νομικές διατάξεις, στην περίπτωση αυτή θα είχε κάνει καθ' ολοκληρίαν δεκτό αγωγικό κονδύλιο της ηθικής βλάβης ποσού 50.000 ευρώ, και θα το είχε επιδικάσει στο σύνολό του.

Επομένως η προβαλλόμενη απόφαση υπέπεσε στην αναιρετική πλημμέλεια εκ του άρθρου 56 παρ. 1δ πδ 18/1989 περί εσφαλιμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής

της αρχής της αναλογικότητας, καθώς και τις διατάξεις των άρθρων 8 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, 5 παρ.1 και 5, 21 παρ.3 και 6 και 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος, που διέπουν την επίδικη σχέση. Η προβαλλόμενη αναιρετική πλημμέλεια προέκυψε για πρώτη φορά με την έκδοση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

Επί του παραδεκτού της παρούσης εφέσεως σύμφωνα με το άρθρο 53 παρ. 3 πδ 18/1989: Για το παραδεκτό του παρόντος δικογράφου αναφέρουμε ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλόμενης απόφασης προς (α) τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας και συγκεκριμένα προς τις ΣτΕ 2372, 1033/2019, 483/2018, 1123/2015, 1481, 2202/2014, 3897/2014, 4100/2012, 4133/2011 7μ κ.ά. που έχουν κρίνει ότι οι δικαστικές αποφάσεις υπόκεινται σε αναιρετικό έλεγχο για παράβαση της διάταξης του άρθρου 932 του ΑΚ και της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας αν κριθεί ότι το δικαστήριο υπερέβη τα άκρα όρια της διαγραφόμενης από την εν λόγω διάταξη εξουσίας του. Επικουρικά επί του τιθεμένου νομικού ζητήματος δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ανέκκλητη απόφαση Διοικητικού Εφετείου. Επομένως η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί ως προς το πληττόμενο κεφάλαιο κατ' αποδοχή του παρόντος λόγου αναίρεσης.

5. Επί του επιτρεπτού άσκησης αναίρεσης με βάση το ποσό της διαφοράς που άγεται ενώπιον του ΣτΕ

Με την διάταξη της παρ. 4 του άρθρου 53 πδ 18/1989 ορίζεται ότι δεν επιτρέπεται η άσκηση αίτησης αναίρεσεως, όταν το ποσό της διαφοράς που άγεται ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας είναι κατώτερο από σαράντα χιλιάδες ευρώ, ... Ειδικώς στις διαφορές από διοικητικές συμβάσεις, το όριο αυτό ορίζεται στις διακόσιες χιλιάδες ευρώ. Τα ποσά αυτά μπορεί να αναπροσαρμόζονται με προεδρικό διάταγμα που εκδίδεται με πρόταση του Υπουργού Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ύστερα από γνώμη της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Εν προκειμένω, όσον αφορά το διεκδικούμενο ποσό τόκων, αυτό υπολογιζόμενο με τον εκάστοτε ισχύοντα τόκο υπερημερίας σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου το άρθρο 12 παρ. 1 του ν. 889/1979 για το χρονικό διάστημα από 21.10.2009 μέχρι την συζήτηση της αγωγή στις 06.12.2020 ανέρχεται στο ποσό των 901.603,55 ευρώ, όπως αποδεικνύεται από τον συνημμένο πίνακα εκτοκισμού

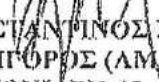
Αποτελέσματα	
Κεφάλαιο	1.249.983,00 Euro
Τόκοι Παρακράτηση φόρου 15% (Ν.4172/31.12.2013, Άρ.64)	994.486,78 Euro
ΣΥΝΟΛΟ :	2.244.469,78 Euro

Περίοδος		Χρηματικό Ποσό				Λογισμικό Ποσό			
Από	Εως	Ημέρες	Επιτόκιο	Τόκοι	Ενέργειες	Κεφάλαιο	Τόκοι	Εξοδα	Τόκοι Εξόδων
Αρχικά ποσό:						1.249.983,00 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
21/10/2009	12/4/2011	538	8.75%	161.213,56 Euro		1.249.983,00 Euro	161.213,56 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
13/4/2011	12/7/2011	91	9%	28.047,56 Euro		1.249.983,00 Euro	189.261,12 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
13/7/2011	8/11/2011	119	9.25%	37.696,41 Euro		1.249.983,00 Euro	226.957,53 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
9/11/2011	13/12/2011	35	9%	10.787,52 Euro		1.249.983,00 Euro	237.745,05 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
14/12/2011	31/12/2011	18	8.75%	5.393,76 Euro		1.249.983,00 Euro	243.138,81 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
1/1/2012	10/7/2012	192	8.75%	57.376,27 Euro		1.249.983,00 Euro	300.515,08 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
11/7/2012	31/12/2012	174	8.5%	50.511,61 Euro		1.249.983,00 Euro	351.026,69 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
1/1/2013	7/5/2013	127	8.5%	36.968,68 Euro		1.249.983,00 Euro	387.995,37 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
8/5/2013	12/11/2013	189	8%	51.780,12 Euro		1.249.983,00 Euro	439.775,49 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
13/11/2013	10/6/2014	210	7.75%	55.735,54 Euro		1.249.983,00 Euro	495.511,03 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
11/6/2014	9/9/2014	91	7.400000095367432%	23.061,33 Euro		1.249.983,00 Euro	518.572,36 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
10/9/2014	31/12/2015	478	7.300000190734863%	119.498,38 Euro		1.249.983,00 Euro	638.070,74 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
1/1/2016	15/3/2016	75	7.300000190734863%	18.698,52 Euro		1.249.983,00 Euro	656.769,26 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
16/3/2016	31/12/2016	291	7.25%	72.053,32 Euro		1.249.983,00 Euro	728.822,58 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
1/1/2017	6/12/2019	1070	7.25%	265.664,20 Euro		1.249.983,00 Euro	994.486,78 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro

Επικυρωτικά εάν το διεκδικούμενο ποσό τόκων, υπολογιστεί με το επιτόκιο υπερημερίας του Δημοσίου (6%) για το χρονικό διάστημα από 21.10.2009 μέχρι την συζήτηση της αγωγή στις 06.12.2020, στην περίπτωση αυτή το ποσό των τόκων

Αθήνα, 6 Ιανουαρίου 2019

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Χ. ΜΠΑΚΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (ΑΜ ΔΣΑ 24492)
ΚΟΝΙΑΡΗ 45- ΑΘΗΝΑ
210/5226413 & 6978695210
bakasklaw@yahoo.gr

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ
ΠΑΤΡΩΝ

Ταχ. Δ/ση : Ρ. Φεραίου 147
Τ.Κ. : 26221
Τ.Θ. : 3168
Πληροφορίες : Ε. Μενζιλτζόγλου
Τηλέφωνο : 2610 275207

ΠΡΑΞΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ

Αριθ. Καταθ. ΑΡ208/29-7-2020

Για την κατάθεση αυτή του δικογράφου Αίτηση Αναίρεσης της Α190/12-5-2020 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, που έγινε στη γραμματεία του σήμερα 29/07/2020 ημέρα Τετάρτη και ώρα 10:48 συντάχθηκε η παρούσα πράξη, την οποία υπέγραψαν, όπως παρακάτω, ο/η Καταθέτης ΜΠΑΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ και ο/η Γραμματέας ΜΕΝΖΙΛΤΖΟΓΛΟΥ ΕΡΙΚΕΤΤΗ.
Κατατέθηκε παράβολο (€) 350 - 34322982495009210090.

Ο κωδικός παρακολούθησης μέσω διαδικτύου θα σας χορηγηθεί από το Συμβούλιο της Επικρατείας.

Ο/Η Καταθέτης

ΜΠΑΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ο/Η Γραμματέας

ΜΕΝΖΙΛΤΖΟΓΛΟΥ ΕΡΙΚΕΤΤΗ

31.21.21
Handwritten signature and stamp

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 47-49
ΑΘΗΝΑ 105-64
ΤΜΗΜΑ ΣΤ'

Παράκληση στην απάντηση να
αναφέρεται ο αριθμός της καταθέσεως και
το όνομα του βοηθού εισηγητή εφόσον
αναγράφεται τούτο.

Αριθ. Καταθέσεως: 2119/2020

Βοηθός Εισηγητής: Αλέξανδρος Κατσιώτης

Ο Πρόεδρος του Στ' Τμήματος
του Συμβουλίου της Επικρατείας

Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 20 και 21 παρ. 4 του Π.Δ. 18/89 "Κωδικοποίηση διατάξεων νόμων για το Συμβούλιο της Επικρατείας" (ΦΕΚ 8 Α'), όπως ισχύουν

α) Ορίζουμε δικάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως που άσκησε η Α.Ε. "ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε. ΤΕΧΝΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ & ΕΡΓΟΛΗΠΤΙΚΗ Α.Ε." κατά της ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ, με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως 190/2020 του ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ, την 12η Απριλίου 2021, ημέρα Δευτέρα και ώρα 9.30 π.μ., με εισηγήτρια την Σύμβουλο Ελένη Παπαδημητρίου.

β) Παραγγέλλουμε να ανακοινωθεί η δικογραφία στην εισηγήτρια και να κοινοποιηθούν αντίγραφα τόσο της αιτήσεως όσο και της πράξεως αυτής στην αναιρεσείουσα εταιρεία ή στον δικηγόρο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΜΠΑΚΑ που υπογράφει την αίτηση, ο οποίος έχει κατά νόμο την υποχρέωση να κοινοποιήσει τα πιο πάνω αντίγραφα στην αναιρεσίβλητη Περιφέρεια είκοσι τουλάχιστον ημέρες πριν από τη δικάσιμο.

Αθήνα, 18/11/2020

Ο Πρόεδρος

Ο Γραμματέας

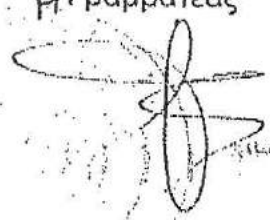

Ι. Β. Γράβαρης

Α. Ρίπη

Ακριβές αντίγραφο από το πρωτότυπο

Αθήνα, 23/12/2021

Ο Γραμματέας

10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε. Ανάδ. εργολ.: Συμπληρωματικά έργα λιμέν. Ζακύν.
ΣΩΦΡΟΝΙΣΚΟΥ 8 &
ΡΙΤΣ. ΓΑΡΙΒΑΛΔΙ 31

ΑΘΗΝΑ ΑΚΡΟΠΟΛΗ Τ.Κ. 11742
210-922.822.5, 6947-037.905

Αθήνα 17-02-2021

Προς : Τον κ. Τηλέμαχο Αργοντίδη

Δικαστικό επιμελητή Εφετείου Κέρκυρας

Με την παρούσα σας παρακαλούμε, να επιδώσετε στην Περιφέρεια Ιονίων Νήσων (ΠΙΝ), αφού τα αντιγράψετε στην έκθεση επιδόσεως, τα εξής :

α) Το από 18-11-2020 (ακριβές αντίγραφο 3-2-2021) έγγραφο του Σ.τ.Ε., το οποίο έχει ως εξής « Ορίζομε δικάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως (με αριθ. κατάθεσης 2119/2020), που άσκησε η Α.Ε. "ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε. ΤΕΧΝΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΡΓΟΛΗΠΤΙΚΗ Α.Ε." κατά της ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ, με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως 190/20020 του ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ, την 12^η Απριλίου 2021, ημέρα Δευτέρα και ώρα 9.30 πμ., με εισηγήτρια την Σύμβουλο Ελένη Παπαδημητρίου

β) Την με αριθ. κατάθεσης Σ.τ.Ε. 2119/2020 αναίρεση, δεδομένου ότι κατά το ως άνω έγγραφο του Σ.τ.Ε.
« Παραγγέλλουμε ..... και να κοινοποιηθούν αντίγραφα τόσο της αιτήσεως όσο και της πράξεως αυτής στην αναιρεσείουσα εταιρεία ή στον δικηγόρο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΜΠΑΚΑ που υπογράφει την αίτηση, ο οποίος έχει κατά νόμο την υποχρέωση να κοινοποιήσει τα πιο πάνω αντίγραφα στην αναιρεσίβλητη Περιφέρεια είκοσι τουλάχιστον ημέρες πριν από την δικάσιμο.»

Για την ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.

Ο νόμιμος εκπρόσωπος

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.
ΕΔΡΑ: ΓΑΡΙΒΑΛΔΙ 31 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 922 822 5 - 6947 037905
Α.Φ.Μ.094070470 Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε ΑΘΗΝΩΝ

Εργαζομένη
Διευθύντρια
Εργαζομένη

